

ဒေဝ

ဝိညာဉ်ဆိုးသေစသရဲများ

BURMESE
CLASSIC
1999

စဉ်းစာ

ဒေဝတာ

ပိညာဉ်စိုးသော သရဲများ/ဒေဝတာ။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၄၆ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ

(၁) ဒေဝတာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်မြို့ချက်အမှတ် ၅၀၀၆၇၅၀၁၁၂။ မျက်နှာပုံစံနှင့်မြို့ချက်အမှတ် ၅၀၀၅၉၉၀၄၁၂
ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံစံ ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၀၁၃၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (မေလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

BURMESE
CLASSIC

အရဲဆိုတာ...သူတို့ကို ကြောက်ရင်
ပိုခြောက်စက်စက်စာမိတာ မြဲမြဲမှတ်ထားခိုင်း။
ဒါကြောင့်လုံးဝရဲပိုက်မနေနဲ့။

အတိုးမောင်

ခိုင်ဘဝမှာ သရဲနဲ့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း
ကစားရလိမ့်မယ်လို့ သယ်တုန်းကမှ ထင်မထားမိဘူး၊
ခုတို...ခိုဖို့တိုတစ်နေရာကနေ ကြည့်နေသလို
မိသားရေဝယ်။

အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေက
ခန္ဓာကိုယ်အလွယ်ထဲကို ဝင်ပြီး
လူ့ဇာတာမှာ
အသစ်သစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်စာန်နေချင်ကြတာ၊
ခုတိုတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့လူတွေကို
နာကျင်စေချင်ကြတယ်လေ...

BURMESE
CLASSIC

ငါ့သစ်သစ်ဒါလို သရဲဝတ္ထုများတဲ့အိမ်ကြီးကို
တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ကျွန်

လောင်စွာ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေသော . . ရယ်သံခပ်အက်
အက်သည် . . လျှို့ဝှက်လွန်းသော ညနက်ထဲတွင် . . ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သတိုးမောင် . . စံရိပ်ငြိမ်ခြံကြီးရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီးဆင်း
ကာ ခြံတံခါးဖွင့်နေစဉ် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံကြီးကြောင့် ခန္ဓာ
ကိုယ် ဆတ်ခနဲ မတ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းစွာ အိပ်ပွား
ကျနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေပုံကြည့်လိုက်မိသည်။

ရယ်သံက ခြံထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသလိုလို . . အိမ်ပတ်

ဝန်းကျင်မှ ထွက်ပေါ်နေသလိုလို...။

အတွေးတို့ ယောက်ယက်ခတ်စွာနှင့်ပင် သတိုးမောင် ခြံထဲ
တားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိမ့်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက် ရောက်သည်နှင့် ကားက ငြိမ့်
ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြီး ကားဟွန်းသံတစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးထဲမှ လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီး
ပွင့်သွား၏။

ခိုင်. . ခေါင်းလေး ပြူကြည့်ပြီး သတိုးမောင်ကား ဖြစ်နေ၍
မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“မောင်ပြန်လာပြီ”

ခိုင် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ခိုင်အနောက်တွင် ရပ်
ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကြောင့် သတိုးမောင် ဖျတ်

ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ဖော်အသစ်ဟု စိတ်မှ တွေးကာ ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးမှာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဒီနေ့ တော်တော်ပင်ပန်းသွားလား ခိုင်”

သတိုးမောင်. . ခိုင်ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ပင်ပန်းတာတော့ ပြောမနေနဲ့ မောင်ရေ၊ မောင့်ကုမ္ပဏီ
က ကောင်လေးငါးယောက်လည်း ဒီညနေမှ ပြန်သွားကြရတယ်၊

သတို့က မောင် ဒီနေ့ နေပြည်တော်က ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့
စောင့်ကြည့်မလို့တဲ့”

ခိုင်က စကားတွေကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောသည်။ ဒီအိမ်
ကြီးဆိုသို့ စပြောင်းသောနေ့မှာ သတိုးမောင်က အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
နေပြည်တော်ကို အားချင်း ထသွားလိုက်ရ၍ တပည့်ငါးယောက်ကို
လွှဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သတိုးမောင် ပစ္စည်းများ နေရာကျမကျ ကပ်ခန်းဝင် တစ်
ခန်းထွက် လိုက်ကြည့်၏။

“အင်း. . . ပစ္စည်းနေရာချတာတွေက ပြီးသလောက်
တောင် ရှိနေပြီပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမ တကယ်တော်တယ်ကွာ၊ ယောက်ျား
မရှိတာတောင် အိမ်ကို ရအောင်ပြောင်းတယ်”

ခိုင်ပါးမို့မို့လေးကို ဖိညှစ်ဆွဲပြီး ချစ်စနိုးဖြင့် ချီးမွမ်း၏။ ခိုင်
ကျေနပ်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“သားတို့ သမီးတို့ရော အိပ်ကုန်ကြပြီလား”

“နာရီလည်း ကြည့်ဦးလေ မောင်ရယ်၊ ညဆယ့်တစ်နာရီပဲ
ထိုးတော့မယ်. . . အိပ်ပြီပေါ့”

“အင်း. . . ဟုတ်သားပဲ”

“မောင် ထမင်းစားတော့မလား”

“စားမယ် ခိုင်၊ အိမ်ရောက်မှ မောင့်မိန်းမ လက်ရာကို အဝ
ကီးမယ်ဆိုပြီး လမ်းမှာ ဘာမှစားမလာဘူး”

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ ခိုင် ထမင်းပွဲ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ခိုင်သည် မောင့်လက်ဆွဲအိတ်အား စာကြည့်စားပွဲပေါ်တင်
ပြီး သတိုးမောင်နားမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် . . .

“ခိုင်ရယ်. . . တစ်နေကုန်လည်း ပင်ပန်းထားတဲ့ဟာ၊ ခိုင်ကိုယ်တိုင် ခူးမနေပါနဲ့၊ အိမ်ဖော်ကို ခိုင်းလိုက်ပါ”

သတိုးမောင်စကားကြောင့် ခိုင် လှောင်ပြီးလေး ပြုံးပြီး ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။

“ဒီအချိန်မှာ အိမ်ဖော်လည်း ခိုင်ပဲ၊ အိမ်ရှင်မလည်း ခိုင်ပဲ မောင်ရေ၊ ပွဲစားတွေနဲ့တော့ အိမ်ဖော်ရှာခိုင်းထားတာပဲ၊ ခုထိမှ မရသေးတာ”

ခိုင်စကားကြောင့် သတိုးမောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ စောစောကပဲ အိမ်ပေါက်ဝမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးက အိမ်ဖော်မဟုတ်ရင် ဧည့်သည်လား။

“ခိုင်. . . အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့လား”

“ဟင့်အင်း. . . မရောက်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ ခိုင်တို့ သားအမိသုံးယောက်ထဲ ရှိတဲ့ဟာကို”

“ဒါ. . . ဒါဆို ကိုယ်ပြန်လာတုန်းက ခိုင်နောက်က လိုက်လာပြီး အိမ်ပေါက်ဝကနေ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးကရော ဘယ်သူလဲ. . . ဘယ်ကလဲ”

သတိုးမောင် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မြင်လိုက်တာကတော့ အသေအချာ။ အမှောင်ရိပ် နည်းနည်းကျသော နေရာမှာ ရပ်နေ၍သာ မျက်နှာကို သေချာသဲကွဲစွာ မမြင်လိုက်ရတာပဲ ရှိမည်။ မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ဆိုတာကတော့ လုံးဝကို ကျိန်းသေ

သည်။ အမြင်လွဲစရာအကြောင်းမရှိ။ ဒါက သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

စောစောကလည်း ခြံဝမှာ ရယ်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်သံတွေမှန်း မသိ။

သတိုးမောင် အတွေးတို့ ယောက်ယက်ခတ်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

အိမ်မှာ တွေ့ရသည့် ထူးခြားချက်တွေက သတိုးမောင်အတွက် စဉ်းစားရကျပ်နေစေ၏။

ခိုင်ကို သိပ်ပြော၍လည်း မဖြစ်။ ခိုင်ကြောက်သွားလိမ့်မည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ အလုပ်သွားသည့်အချိန်မှာ ခိုင်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့မှာဆိုတော့. . . ခိုင်စိတ်တွေ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေ၍မဖြစ်။

ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင်လည်း အမြင်မှားတာ ဖြစ်နိုင်၏။

“မောင်. . . ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ စောစောက မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်နေတဲ့ ကောင်မလေး ဟုတ်လား”

“အင်း. . . ဟော့ဒီက အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်နေတဲ့ မောင်မိန်းမ ကောင်မလေးကို ပြောတာပေါ့. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ခိုက်မှာတော့ နောက်ကျောတစ်ခုလုံးအေးစက်သွားကာ ကြက်သီးများ

အေဝတာ

ထောင်ထွားလေကော့သည်။

ခိုင်. . ချစ်မျက်စောင်းလက်လက်ကလေး ထိုးကာ မီးဖိုခန်း
ဘူးကသို့ ဝင်သွားလေကော့သည်။

အခန်း (၂)

မြောက်

ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲတွင် အ
ချိန်တွေကို ခိုင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဖြတ်ကျော်ရမည့်အရေး တွေးရင်း
ရင်မောနေရသည်။

ခိုင် မီးဖိုခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်ဖို့ ရေခဲ
သေတ္တာထဲမှ အသားဘူးများ ထုတ်နေစဉ် ခိုင်နောက်မှ မည်းမည်း
သဏ္ဌာန်အရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ဖြတ်သွားသဖြင့် ခိုင်လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

မီးဖိုချောင်တံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပွင့်သွားပြီး ပြန်ဝိတ်သွား

လေသည်။ လေတိုက်သည်အမှတ်ဖြင့်. . .

အသားဘူးအားဖွင့်ပြီး လက်ကိုင် စတီးဒယ်အိုးထဲ သွန်ချ လိုက်စဉ်. . . ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးတစ်ခု ခိုင် နားထဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခိုင်နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ရုတ်တရက် ဘေစင်ဖွင့်ကာ လက်ဆေးလိုက်ပြီး သားကြီး ခန့်ဇေယျာပိုင် အိပ်ပျော်နေသော အခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာလိုက် သည်။

အိမ်ကြီးက ကြီးပြီး ကျယ်ဝန်းလွန်းသဖြင့် မီးဖိုခန်းနှင့် အိပ် ခန်းတောင် အတော်လှမ်းလှမ်း သွားရသည်။

စာကြည့်ခန်းရှေ့ကအပြတ် အကြည့်တွေကို စာကြည့်ခန်း ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။

စာကြည့်ခန်းတံခါး မဖွင့်ထားခဲ့ပါဘဲနှင့် ပွင့်နေ၏။ စာအုပ် စင်မှ စာအုပ်တွေ ကြမ်းပြင်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ပြုတ်ကျနေလေ သည်။

သေချာပြီ. . . ဒါဆိုလျှင် သားကြီးကိုခန့် အိပ်ရာမှ နှိုးပြီး သူဖတ်ချင်သော ပုံပြင်စာအုပ်ကို လာမွှေသွားတာပဲဖြစ်မည်ဟု ထင် မိသည်။

ခိုင်. . . စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ပြန်ကျနေသော စာအုပ်တွေ ကို တစ်အုပ်ချင်း လိုက်ကောက်ကာ စာအုပ်စင်ပေါ် ပြန်၍ စီစီရီရီ ပြန်တင်ထားလိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာလည်း သားဖြစ်သူ၏ စည်းကမ်းမရှိ လုပ်သွားပုံ

ကို နည်းနည်းဒေါသဖြစ်ကာ တွေ့လျှင် ဆုလိုက်ဦးမည်ဟု ခပ်ဖျော့ ဖျော့ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး သားဖြစ်သူ အခန်းဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အခန်းတံခါး ပိတ်ထားသဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ခပ်သာ သာ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ကလစ်ဆိုသော အသံတစ်သံ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်လာပြီး တံခါးချပ် ပွင့်သွားသည်။

ခိုင် ခေါင်းလေးပြုကြည့်တော့ သားက ခုတင်ထက်တွင် ဖက်လုံးခွပြီး အိပ်ကောင်းတုန်း။ သမီးငယ်လေးကလည်း ပုခက်စင် ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေတုန်း။

ခိုင်စိတ်ထဲ သားငယ် တမင်အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာဟု ကြိဖန်လိုရာဆွဲတွေးလိုက်ပြီး သားခုတင်သို့ လျှောက်သွားလိုက် သည်။

သား၏တင်ပါးလေးကို မနာအောင် ခပ်ဆတ်ဆတ် နှိတ် လိုက်ပြီး. . .

“သား. . . သားသား. . . မေမေဝင်လာမှ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့. . . ထ”

သားက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ တကယ်အိပ်ပျော်နေ ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“သား. . . သားငယ်”

သေချာပြီ. . . ဒါဆို သား အိပ်ရာမှ မနှိုးသေး ဆိုတာ ကျိန်

သေ၏။ ဒါဆိုလျှင် စောစောကစာအုပ်စဉ်က စာအုပ်တွေကို ဘယ်သူ ဖွဲသွားတာလဲ။ မောင်လည်းမဖြစ်နိုင်၊ မောင် ခုတလော ကုမ္ပဏီ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ စာကြည့်ခန်းတောင် ဝင်ဖြစ်တာ မဟုတ်။ ဝင်ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင် ထိုသို့ပြန်ကျနေအောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်။

ခိုင်စိတ်ထဲ အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေး၍လာသည်။
စိတ်ထဲမှာ မသိသန့် ခံစားမှုတွေ တိုးဝင်လာလေသည်။
မနက်ကလည်း အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ရေချိုးခန်း ဝင်တော့ ရေပန်းကြီးက ပွင့်နေသည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲတွင် ခိုင်တို့အပြင် တခြားသူတွေရှိနေသလို ခံစားနေရတာကိုက ခိုင်စိတ်တွေအား အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေစေ၏။

ခိုင်. . သားခုတင်ဘေးတွင် အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးဆီ ပြောင်းလာဖို့ စိတ်အားထက်သန်တုန်းကလည်း ခိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

မောင်က အိမ်ကြီးက အရမ်းကြီးလွန်း၏။ နိုင်ငံခြားသားတွေကိုပဲ ငှားစားထားမည်ဟု ဆိုတော့ ခိုင် ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်မိသည်။ ခိုင်တို့ပဲနေမည်ဟု မောင်နှင့် အတိုက်အခံ ပြောရသေးသည်။

နောက်ဆုံး ခိုင်ဆန္ဒကြောင့် မောင် ဒီအိမ်ကြီးဆီသို့ ပြောင်းရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“အင်း. . . အင်း. . . အဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

ကြောက်စိတ်နှင့် အတွေးမျှင်တို့ စုစည်းမိနေချိန်မှာ ပုခက်

စင်ထဲမှ သမီးလေးအိမ် နိုးလာသည်။ အမြဲတမ်း အငိုနှင့် နိုးတတ်သော သမီးလေး၏အသံကြောင့် ခိုင် ကြောက်စိတ်တွေကို ပြန်ရပ်ကာ သမီးလေးဆီသို့ ထလာလိုက်သည်။

သမီးက မအေကို မြင်မှ လက်နှစ်ဖက် ကမ်းပေးကာ ပို၍ ငို၏။

“အေး. . . အေး. . . သမီးရယ်၊ မေမေသမီးလေးကို ခေါ်မှာပေါ့ကွယ်. . . လာ. . . လာ”

ခိုင်. . သမီးလေးကို လက်မောင်းအောက် ချိုင်းကြားမှ ခပ်သာသာ မပြိုး ကောက်ချီလိုက်သည်။

သမီးလေး အိမ် ငိုနေရင်းမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ ခုတင်ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ လှမ်းကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်. . .

“တင်းတောင်. . . တင်း. . . တောင်”

အိမ်ရှေ့လူခေါ်ဘဲလ်မှ မြည်လာသဖြင့် ခိုင်. . သမီးလေးကို ချီပြီး အိမ်ရှေ့သို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့၏။

မေမေများ လာနေသလား ဟူသောအတွေးနှင့် ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အိမ်ပေါက်ဝတွင် မည်သူမျှ ရှိမနေ။

သမီးလေး ငြိမ်နေရာမှ ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ စူးစူးဝါးဝါး ထင်မြန်သည်။

ခိုင်. . သမီးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်

၂၀ ဧဝတာ

သည်။

ခိုင်မျက်ဝန်းတွေပြူးကျယ်လာပြီး ကြောက်လန့်စိတ်ဝင်လာ

သည်။

ခိုင်တို့ကို တစ်စုံတစ်ခုက နှောင့်ယှက်နေတာတော့ အသေ

အချာပင်။

ခိုင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဇောချွေးတို့ စို့တက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် စာကြည့်ခန်းတံခါးမှာ ရုတ်တရက်ပွင့်လာခဲ့ပြီး “ဝုန်း”
ခနဲပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

ဝိညာဉ်ခိုးသော သရဲများ ၂၁

အခန်း (၃)

“ဖီးနဲ့သားရေ... ဖေဖေပြန်လာပြီ”

သတိုးမောင် လက်ထဲမှ သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကို နံရံတွင်
ကပ်ရိုက်ထားသော ချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်ပြီး အရုပ်ပေါင်းစုံနှင့် ငြိမ်ပြီး
ဆော့နေသော သားနှင့်သမီးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်
သည်။

“ဒီနေ့ စောသားပဲနော် မောင်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်ရေ၊ ဒီရက်ထဲမှာ ကိုယ်ပင်ပန်းလွန်းလို့
ဒီနေ့တော့ စောစောစီးစီး ပြန်နားမယ်ဆိုပြီး လစ်လာတာခင်ရေ”

“ကောင်းတာပေါ့... မိသားစု စုံစုံလင်လင်လေး မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီ မောင်ပြန်လာတဲ့အချိန်တိုင်း သားနဲ့သမီးက အိပ်နေတာများတယ်လေ”

ခိုင်တို့မိသားစုလေး ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြချိန်တွင် ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ရပ်ကြည့်နေသည်ကို တော့ ဘယ်သူ့မှမသိလိုက်ပေ။

ထို့အပြင် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဖြူလွလွ မိန်းကလေးတစ်ဦး သည်စာအုပ်များကို စင်ပေါ်ကနေ တစ်အုပ်ချင်း ယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချနေလေ၏။ ပြီးနောက်... စာကြည့်ခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြေးနေလေသည်။

ခိုင် ထမင်းပွဲပြင်ရန် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ ခိုင်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားကာ နောက်သို့ အယောင်ယောင်အမှားမှာဖြင့် ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားရသည်။

“ဟင်... ဘုရားရေ”

ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် အုပ်ထားသော အုပ်ဆောင်းက ပါကေးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကျနေသည်။ စောစောက ကလေးတွေစားဖို့ ထည့်ထားသောထမင်း၊ ဟင်းများ မှာစားပွဲပေါ်တွင်ပြန်ကျနေလေသည်။

“မောင်... မောင်ရေ”

ခိုင် အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

အသံက အပြင်သို့ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်မလာ။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ခိုင်အသံမှာ အပြင်သို့ထွက်မလာပဲ လည်ပင်းတွင် တစ်ဆို့၍နေပေသည်။

“မောင်... ခိုင်တို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာမနေချင်တော့ဘူး အိမ်ပြောင်းကြရင်ကောင်းမယ် မောင်”

သတိုးမောင်... ခိုင်ကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်အပြီး...

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ ခိုင်ရယ်၊ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာချင်တော့လည်း ခိုင်ပဲ၊ ပြန်ပြောင်းချင်တော့လည်း ခိုင်ပဲ၊ အိမ်တွေ ခဏခဏ ပြောင်းရအောင် ကိုယ်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာတွေ အများကြီး လုပ်နိုင်တဲ့အိမ်တွေ မရှိဘူးလေ...”

ခိုင်က ဒီအိမ်ကို သဘောကျတယ်ဆိုလို့ ခိုင်ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ဒီကိုပြောင်းလာတယ်၊ အရင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ကိုလည်း ရောင်းလိုက်ပြီ၊ ကဲ... အခု ချက်ချင်းကြီး ဘယ်အိမ်ကို ပြောင်းကြမလဲ”

“မေမေတို့အိမ်ကိုလေ”

သတိုးမောင် သက်ပြင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခိုင်... ခိုင်လေ... ဒီအိမ်ကြီးကို ကြောက်တယ် မောင်ရယ်၊ ဒီအိမ်ကမသန့်သလို ခံစားနေရတယ်”

“တချို့ကိစ္စလေးတွေဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က လာ

လုပ်သွားသလို ခံစားနေရတယ်”

“ကျွတ်... ခိုင်ရယ်၊ သရဲဆိုတာ သူတို့ကို ကြောက်သလို လုပ်ပြနေရင် ပိုခြောက်တတ်တယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား ခိုင်၊ ဒါကြောင့် လုံးဝကို ဂရုမစိုက်နဲ့၊ မောင်တို့ကိုဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး”

ခိုင် ဆက်ပြီးပြောနေလျှင် စကားထဲများတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သမီးဘက်ကို လှည့်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား... မေဖေ... မေမေရေ”

ရုတ်တရက် သားအခန်းမှ အော်သံကြောင့် သတိုးမောင်ရော ခိုင်ရော မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် လှဲအိပ်နေရာမှ ပြိုင်တူထလိုက်ကြပြီး ခုတင်ထက်မှ ဝုန်းခနဲ ပြေးဆင်းကာ သားအခန်းထဲသို့ ဝရုန်းသုန်းတား ဝင်ပြေးခဲ့ကြ၏။

“သား... သားလေး... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေမေ့ကို ပြောစမ်း”

သားတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှဲနေကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

သတိုးမောင်... ရေဘူးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ထည့်ပြီး သားကို ရေအရင်တိုက်လိုက်သည်။

ရေသောက်ပြီးတာတောင် ကြောက်စိတ်က ပြေပုံမရသေး။

“သား ကို ခုတင်အောက်က လက်မည်းကြီးတစ်ဖက်လှမ်း ဆွဲလို့”

သတိုးမောင် ခုတင်အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟာ... သားကလည်း၊ ခုတင်အောက်မှာ ဘာမှလဲမရှိပါဘူးကွာ၊ သားမအိပ်ခင် လူသတ်ကားတွေ ကြည့်ပြီး အိပ်မက်မက်တာ နေမှာပါ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့... ဖေဖေ ဒီည သားနဲ့အတူ အိပ်ပေးမယ်”

“သား... အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သားအိပ်ကိုမအိပ်ရသေးတာ၊ သားအခန်းထဲမှာ စကားတွေပြောနေကြတဲ့ အသံတွေကြားနေရတယ်”

ခိုင်... သတိုးမောင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သမီးငယ်အား စိတ်မချသဖြင့် အခန်းဆီသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။

ဒီအိမ်မှာ သရဲရှိနေတယ်ဆိုတာကို မောင်က မယုံတာ။

တကယ်အခြောက်ခံနေရတာက ကိုယ်တွေ့သားအမိ။

မောင် မကြောက်တိုင်း ခိုင်တို့သားအမိကပါ သရဲကို လိုက်မကြောက်ရတော့ဘူးတဲ့လား။ တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မောင်။ ဒီသရဲက သူ့ကို ခြောက်မှ ဒီအိမ်မှာ သရဲတကယ်ရှိတယ်ဆိုတာကို သူယုံတော့မှာ။

ဒီတော့... ဒီတစ်ခါ သရဲခြောက်လျှင် သူ့ကိုသာ ခြောက်ပါတော့။

ခိုင်... စိတ်ထဲမှသာ တွေးပြီး သမီးဘေးတွင် ဝင်လှဲပြီး အိပ်လိုက်သည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးလိုလို ခိုင် အိပ်မပျော်။

သားပြောသလိုများ... မလုံမလဲဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်

ရိပ်ကျနေသော ခုတင်အောက်ဖက်ဆီသို့ လှမ်းအကြည့် ရိပ်ခနဲ
တွေ့လိုက်ရသော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ခုတင်အစွန်းတွင် မအိပ်ရဲ
တော့ပဲ အလယ်သို့တိုးကပ် လိုက်ရတော့သည်။

ခိုင်. . . တစ်ညလုံး ဘုရားစာ ရွတ်နေလိုက်သည်။
ကြောက်စိတ်က နည်းနည်းတော့ လျော့သွားသလိုပါပဲ။

အခန်း(၄)

နေခင်းလေပြည်သည် ခြံထဲတွင် ဆော့နေသောကိုခန့်
ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးဝှေ့နေ၏။

ခြံကကျယ်သဖြင့် စက်ဘီးလှည့်ပတ်စီးနေသော သားကိုခန့်
ကို ကြည့်ပြီး ခိုင် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။

ဒီအိမ်ကြီးကို ခိုင် စရောက်ကတည်းက ခိုင် ကြုံတွေ့နေရ
သော အနိဌာရုံတွေက တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်ဟု ပြောရမလောက်
ပင်။

ထိုအနိဌာရုံ ချောက်ချားခြင်းတွေကို သားနှင့်သမီးအား

ဆက်၍မကြုံတွေ့စေချင်။ ခိုင် ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

တွေးရင်းနှင့် ခိုင်စိတ်တွေ ချောက်ချား၍နေသည်။ ခိုင် အံ့ကို ခပ်တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

မောင် သဘောတူတူ မတူတူ... ခိုင်တို့သားအမိ ဒီမှာ မနေတော့ပဲ ခိုင်အမေ အိမ်တွင်သွားနေတော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာ ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ခုံတန်းလျား ပေါ် ထိုင်နေသောခိုင် ဆိတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

ခိုင် အဝတ်အစားများသိမ်းရန် အိမ်ကြီးထဲ ဝင်တော့ ကိုခန့် က စက်ဘီးစီးလို့ကောင်းဆဲ။

ရုတ်တရက် စွန်ကလေးတစ်ကောင် ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် လွင့်လာရာ ခြံနောက်စတုခန်းဘေး၌ ပေါက်နေသော သရက်ပင်ကြီး ၏ သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ငြိသွားလေသည်။

“ဟာ... စွန်ကလေး”

ကိုခန့် စက်ဘီးကို မစီးတော့ပဲ အနားတွင်ထောင်ထားသော ဝါးလုံးဖြင့် သစ်ကိုင်းတွင်ငြိနေသောစွန်ကလေးကို လှမ်းယူသည်။ ဝါးလုံးမှာတိုနေသဖြင့် စတုခန်းထဲမှ လှေခါး သွားယူကာ သရက်ပင် ဝှုကြား၌ ထောက်လိုက်လေသည်။

ကိုခန့် သရက်ပင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် သရက်ကိုင်းပေါ် တက်ကာ စွန်ကိုလှမ်းယူလေတော့သည်။ ထိုစဉ် သူရပ်နေသောသစ် ကိုင်းမှာ လှုပ်လာသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေလျှင် သစ် ပင်ဝှုကြား၌ သူ့အားကြည့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် လျှာမှာတစ်ထွာခန့် ထွက်လာပြီး ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုခန့်ကြောက်ကြောက်နှင့် သစ် ကိုင်းအစွန်းသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်နေစဉ် သစ်ပင်ဝှုကြား၌ သူ့အား ကြည့်နေသော လျှာတစ်ထွာထွက် မကောင်းဆိုးဝါးမလေးမှာ ရုတ် တရက် မျောက်တစ်ကောင်လို ကိုခန့်အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်သဖြင့် ကိုခန့် သရက်ပင်အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

အားဆိုသောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ခြံတစ်ခုလုံး ယခင် အတိုင်းပင် ပကတိပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကိုခန့်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးက မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံလျက်သား လေး။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သတိုးမောင် သားဖေဖြင့် အိမ်ခြံဝန်းအတွင်း ဟိုဒီ လှည့် ပတ်ပြီး လိုက်ရှာနေသည်။

အခုထိ သား၏အသံသဲ့သဲ့ မပြောနှင့်၊ အရိပ်အယောင် တောင် မတွေ့ရသေး...။

ခိုင်လည်း သားကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်လျက် အရူး မီးဝိုင်းလျက်ရှိသည်။

“သား... မေမေတို့ စိတ်ပူနေပြီ သားရေ၊ သား ဘယ်မှာ ပုန်းနေသလဲ၊ မေမေ့ဆီကို လာခဲ့ပါ”

ခိုင်အသံက ငိုသံနှောကာ အက်ကွဲတုန်ရှု၍ နေ၏။

“မှောင်တော့မယ် မောင်ရယ်၊ သားလေးကို ဒီည ရှာမတွေ့ခဲ့ ရင် ခိုင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခြံထဲတွင်ရှာမတွေ့သော ခိုင်တို့ သည် အိမ်ထဲဝင်ကာ ထောင့်စေ့အောင်ရှာနေကြသည်။

“တင်... တောင်”

ထိုစဉ်အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ ခေါင်းလောင်းတီးသံကြားသဖြင့် အားလုံးအိမ်ရှေ့ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားလေသည်။ ပွင့်နေသော တံခါးရှေ့တွင် တောင့်တောင့် ကြီးရပ်နေသော ကိုခန့်ကို တွေ့လိုက် ရသောအခါ...

“သား”

ခိုင်မှာ သားဖေဖြင့် ထပြေးလေသည်။ ခိုင် သားအနား ပင် မရောက်လိုက် ကိုခန့်အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို နေရာတွင် ပုံလျက် သား လဲကျသွားလေသည်။ သတိုးမောင် လဲကျနေသော သားလေး ၏ကိုယ်ကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချိုလိုက်စဉ် လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်ခတ်လိုက် သဖြင့် သရက်ပင်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များ ဝေါခနဲ ကြွေကျလာလေ သည်။

အခန်း (၅)

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း”

သတိုးမောင် . . သားဘေးတွင် မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်
တံခါးထုသံ တဒုန်းဒုန်းကြောင့် မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း”

တံခါးထုသံက ကြားနေရဆဲ။ ညဉ့်လူခြေတိတ်ချိန်မို့ အသံ
က အိမ်ထဲသို့ ဟိန်းထွက်နေသည်။

ခိုင်နှင့်သမီးလေးအခန်းဆီ လျှောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ကာ
ကြည့် . . .

အိပ်မောကျနေသောခိုင်ဘေးတွင် သမီးလေး ရယ်ကာ မောကာဖြင့် စကားတွေ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးလေးကို စွေခနဲ ကောက်ချီပြီး ခုတင်အောက်ဆီ ပုံ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာမျှ မတွေ့။

ထိုအချိန်တွင် တဒုန်းဒုန်းထူသံကို ပြန်၍ကြားနေရပြန် သည်။

“ခိုင်.. ထ.. ထစမ်း ခိုင်”

ခိုင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ညဝတ်ဂါဝန်ကို ဆွဲဆန့်ပြီး အိပ် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“နောက်ဖေးဘက်က တဒုန်းဒုန်းအသံတွေ ကြားနေရလို့ ကိုယ် လန့်နိုးလာတာ”

ခိုင် ပြုံးလိုက်သည်။ ခိုင်အဖို့မှာ ဒီအသံက ရိုးနေပြီ။

“အဲ့ဒီအသံက နေ့ခင်းဘက်တွေလည်း ကြားနေကျ မှောင်၊ ပြီးရင် သူ့ဟာသူ ပျောက်သွားပြန်ရော”

သတိုးမောင်.. စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေတုန်း..

“မောင်ကိုယ်တိုင် ယုံသွားအောင် သွားကြည့်ပေါ့၊ ပြီးရင် မောင် သွေးပျက်မသွားနဲ့၊ ဒီလိုသွေးပျက်တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ခိုင်က နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ခံစားနေရတာပါ မောင်”

ခိုင်ကလည်း ခပ်ထေ့ထေ့ ပြန်ပြော၏။

“ဒီလိုအသံတွေ ကြားတာ ခိုင် မောင့်ကို ဘာလို့ မပြောလဲ”

“ခိုင်ပြောတော့ရော မောင်က ယုံမယ်တဲ့လား၊ ဒီအိမ်ကြီး

ထဲမှာ ခိုင်ဆိုတဲ့ မောင့်မိန်းမ နေနေလို့ပေါ့၊ မောင့်မိန်းမနေရာမှာ ခိုင်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခြားမိန်းမဆိုရင် သွေးပျက်ပြီး အသက်ပျောက် သွားလို့ မောင်တောင် မုဆိုးဖိုဘဝကို ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ခိုင် တလေးတွေလည်း မိခင်မဲ့ ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

အချက်ကျကျဖြင့် ဝှင်ကြုံတုန်း ပြောနေသော ခိုင်ကို ကြည့် ပြီး သတိုးမောင် ရင်ထဲ သနားသလိုတောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

“ခိုင်ရင်ထဲက ကြောက်စိတ်တွေကို ပြည်တောင်းနဲ့တောင် ချိန်လို့ရနေပြီ မောင်”

သမီးလေးကို ချီထားရင်းမှ ခိုင်၏ချစ်စဖွယ်ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ အိမ်ပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ် ခိုင်၊ ဒီအိမ်က မသန့်တာတော့အမှန်ပဲ၊ ခိုင်ပြောသလို သရဲတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ် နည်းနည်းတော့ ခံမိလာပြီ”

“အဟင်း.. ရှင်က ရှင်လက်ပူမှပဲ ပူမှန်းသိတတ်ပြီပေါ့.. ဟုတ်လား”

ခိုင်.. ခနဲရယ်၊ ရယ်လိုက်သည်။

သတိုးမောင် ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက် ၏။ ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ထိုတဒုန်းဒုန်းထူသံကြောင့် လန့်နိုး နေသည့်အလား။

သတိုးမောင် အသံကြားရာဆီသို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ပြန် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

တိတ်ဆိတ်နေသောညအမှောင်နှင့် အိမ်ထဲလှုပ်ရှားနေတာ ကိုယ်တယောက်တည်းဆိုသောအသံဖြင့် တရှပ်ရှပ်ခြေသံက နောက် နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် သတိုးမောင် အနောက်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်က ရှေ့သို့ ယိမ်းထိုးသွားပြီး ခြေလှမ်းတို့ကဆက်လျှောက်၍ မရတော့ပေ။

ခြေကွင်းဝတ်မှ အေးစက်စက် ခပ်တင်းတင်း အထိအတွေ့ ကြောင့် သတိုးမောင် ခြေထောက်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် ခေါင်းမှ ဆံပင်မွေးကြမ်းများ ထောင်သွားသည့်အလား။

အမွေးအမှင်များထူပိန်းနေပြီး ဖြူဖွေးနေသော လက်ကြီး တစ်ဖက်မှ သူ့ခြေထောက်အား စားပွဲခုံအောက်အမှောင်ထဲမှဖမ်း ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ... ခိုင်... ရေ”

သတိုးမောင် ကြံရာမရဖြစ်ကာ အနီးအနား စားပွဲပေါ်မှ အလှတင်ထားသောပန်းအိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကိုယ့်ခြေ ထောက်ကို ဆုပ်ဆွဲထားသော လက်ကြီးအားပန်းအိုးနှင့် အားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်လေသည်။

“အား...”

ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံနက်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေ

သော ညနက်ထဲမှ တိုးထွက်လာ၏။

သတိုးမောင် နာကျင်မှုနှင့်အတူ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်၍နေ၏။

ဆွဲထားသောလက်အား လှမ်းရိုက်လိုက်သော်လည်း ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်အတွက် နာ ကျင်မှုက စာဖွဲ့လို့ပင် မရနိုင်။

ခိုင်ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလာပြီးအနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောပါဦး... ဘာဖြစ်တာ လဲ”

ခိုင်အမေးတွေက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဇောအဟုန်တွေ မြန်နေသည်။ သတိုးမောင် အမှန်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။ သူ အမှန် အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် ခိုင် ပို၍သွေးပျက်သွားနိုင်သည်။

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ခိုင်ရာ၊ ခွဲကို မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက် မိလို့... နာ... နာသွားတာပါကွာ”

“ဪ... မောင်ရယ်... လန့်လိုက်တာ၊ ခိုင်က မောင် များ တစ်ခုခုကို တွေ့လို့ လန့်ပြီး အော်တာလားလို့ စိတ်ပူသွားတာ မောင်ရဲ့”

သတိုးမောင်... နာနေသောခြေထောက်ကို လက်ဖြင့် ခပ် နာနာ ပွတ်လိုက်ချိန်တွင် ထွက်ပေါ်နေသော တဒုန်းဒုန်းအသံမှာ မကြားရတော့ပေ။

“ဟင်... သား... သားကိုယ်တွေ ပူနေပါလား”

“မောင်... မောင်ရေ လှေပါဦး”

သားကိုခန့် အပူရှိန်တက်နေသဖြင့် ခိုင် ငိုသံပါကြီးနှင့် ရေချိုးနေသော သတိုးမောင်ကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကိုခန့် ကိုယ်တွေသာပူနေသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ညည်းညူခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

အိပ်ငွေ့ချခံထားရသူတယောက်၏ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသော ကြောင့် သတိုးမောင် သိပ်မသင်္ကာချင်တော့။

“ခိုင်... သားက အဖျားအရမ်းကြီးပြီး အတွင်းတက်တက် နေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ်တို့ ဆရာဝန် ခေါ်မှုဖြစ်မယ်”

သတိုးမောင် ညတွင်းချင်း အသိဆရာဝန် တယောက်အား သွားနှိုးကာ အိမ်သို့ပင့်လာခဲ့သည်။

“အဖျားအရမ်းကြီးပြီး ဦးနှောက်ကို ထိသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လိုများလဲ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသတိုး၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဖျားကြီးတာကထားပါတော့ ၊ သတိပြန်မလည်လာ တာက ကျွန်တော့်အတွက် တော်တော်လေး ထူးဆန်းနေတာ”

“ဒါဆို... ကျွန်... ကျွန်မသားလေး အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရလား ဆရာ”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး... ခုလည်း ကျွန်တော်ပြောသလို အ တည်ယူလို့ မရသေးပါဘူး၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဆေးတစ်လုံး သွင်းပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါမှမသက်သာရင် မနက်ကျရင် ဆေးရုံက အထူး ကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ ကိရိယာတွေ ယူပြီး စစ်ဆေးကြ တာပေါ့”

ခိုင်သောကတွေသည် ဆရာဝန် ပြောပြနေသည်ကို မကြား တစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့် တသိမ့်သိမ့်သာ ရှိက်ငိုနေ၏။

သားလေး ခုလိုဖြစ်သွားတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါ့မ လား။

အခန်း (၆)

နက်မှီးလင်းသည်အထိ သတိပြန်မလည်လာသဖြင့် အထူးကုဆေးရုံမှ အိမ်တိုင်ယာရောက် လာရောက်စစ်ဆေးပေးသော သမားတော်ကြီးများကိုပင့်ကာ ပြသသော်လည်း ထူးခြားသည့် ဖြစ်စဉ်ကြောင့် သေချာကောက်ချက်မချနိုင်ကြပေ။ ရက်အနည်းငယ် စောင့်ကြည့်ပြီး ကုသမှုလမ်းကြောင်း မှန်ကန်စေရန် ဆန်းစစ်ရမည် ဟု ဆိုကြလေသည်။ ထို့နောက်... လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးကိရိယာများကို သေချာစီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး လိုအပ်လျှင် ချက်ချင်းလာပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မှာကြားသွားလေသည်။

၄၂ ဇေဝတာ

တစ်နေ့ကုန် သားလေးအနားတွင် အလှည့်ကျ စောင့်ကြည့် ကြသော်လည်း ဘာမှထူးခြားမှု မတွေ့ကြရပေ။

နံရံမှ နာရီကြည့်တော့ ည(၁၂)နာရီကျော်လှနေပြီ။ တစ်နေ့ လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် သတိုးမျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်လောက်အောင် ကို မှေးစင်းနေသည်။

သမီးလေးကို သိပ်ရင်း စာအုပ်ဖတ်နေသော ခိုင်မှာ စာဖတ် နေရင်းမှ ပြတင်းပေါက်ဆီအကြည့်ရောက်သွားစဉ်..

“ဟင်...”

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လေထဲတွင်ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ခိုင်အား ကြည့်နေသော ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကောင်မလေးမှာ မျက် တွင်းဟောက်ပက်နှင့် လျှာတစ်ထွာခန့်မှာလည်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေလေ၏။

ဖတ်လက်စ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တစ်လက်မအထူ ခန့် စာအုပ်အား ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင် သူ့အား လာခြောက်နေ သော သရဲမလေးအား ပစ်ပေါက်လိုက်လေရာ...

“ခွမ်း”

ပြတင်းမှန်ကွဲသွားသော်လည်း ထိုနေရာ၌ ဘယ်သူမှရှိမနေ ပေ။

အသံကြား၍ သားလေးအခန်းမှ သတိုးရောက်လာသော အခါ...

“မောင်... မောင်... ခိုင်တို့သားအမိဆီကို အမြန်လာပါ

ပြတင်းပေါက်မှာ ခိုင်ကို သရဲလာခြောက်နေတယ် မောင်”

ခိုင် အသံခပ်အုပ်အုပ်က တိုးလှတုန်ယင်နေသည်။

သတိုး.. ခိုင်ရှေ့ ခုတင်စောင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရင်ခွင် ထဲ ထွေးပွ့လိုက်သည်။

ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်း အခန်းငယ်ထဲတွင်.. ခိုင်အသံက ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် တုန်ယင်တိုးတိတ်နေ၏။

ခိုင်အကြည့် ခိုင်မျက်ဝန်းတွေ မျှော်လင့်ချက်တို့ ဆိတ်သည်း ကာ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ မှိန်ဖျော့နေသည်။

ထိုအကာလ ညချမ်းသည် အေးချမ်းခြင်းနိမိတ်တွေကို ဆောင်ကြဉ်းမနေဘဲ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထစေလောက်သော တစ္ဆေမြူးသည့်ညကို သွေးပျက်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကြုံတွေ့လိုက်ရ၏။

သတိုး.. ကွဲနေပြီဖြစ်သောမှန်ပြတင်းနားသို့ သွားပြီး မှန်တွဲ စများကိုသိမ်းနေလေ၏။

စိတ်ထဲမှ မသိုးမသန့်ဖြစ်မိသော်လည်း ပြတင်းပေါက်အပြင် ဘက်တွင် ဘာမျှရှိမနေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို သတ်မယ် ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

ရုတ်တရက် အသံဩရှုရှ လုံးထွေးထွေး စကားသံတချို့ အိမ်ထဲမှထွက် ပေါ်လာသဖြင့်...

သတိုးမောင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

ဒါဟာ သားအခန်းထဲက ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံလား။

သတိုးနှင့်ခိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးသည်နှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ အခန်းထဲမှ ဂုန်းခနဲ ပြိုင်တူပြေးထွက်လိုက်ကြသည်။

‘သားအခန်းထဲရောက်တော့ သတိုးမောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။’

“ဟင်... ပြတင်းပေါက်ကြီး ပွင့်နေပါလား၊ မောင် စောစောက တံခါးသေချာပိတ်ခဲ့တယ် ခိုင်”

တအိအိ လှုပ်ယမ်းနေသော ပြတင်းတံခါးချပ်နှင့် ညမီးရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် သတိမေ့မြောနေသော သား၏ မြင်ကွင်းက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာပင်။

သားရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လာလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ရှာလိုက်၏။

ခိုင်ပါ သတိုးမောင်၏လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ တကောက်ကောက် လိုက်နေ၏။

အခန်းထဲတွင် လူရိပ်လူခြေ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲနှင့် ခုတင်ဘေးတွင် ဗီရိထဲမှ ထွက်ကျနေသော သားလေး၏ အဝတ်အစားများကို ပြန့်ကျဲရှုပ်ပွစွာ တွေ့နေရ၏။

“တင်း... တောင်... တင်း... တောင်... တင်း... တောင်”

ထိုစဉ် ညကြီးအချိန်မတော် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလ်အသံက အဆက်မပြတ် မြည်လာ၏။

“ဟင်... မောင်ရေ လုပ်ပါဦး... မြည်... မြည်လာပြန်ဦ”

“ခိုင် သားနားမှာ နေခဲ့၊ မောင် သမီးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

သတိုး သားအခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး သမီးအခန်းဆီသို့ အလောတကြီး ပြေးဝင်လာ၏။

“ဟင်...”

သမီးအပေါ်သို့ အုပ်ပေးခဲ့သော ဇာခြင်ထောင်အုပ်ဆောင်း လှလှလေးက ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက်ဖြင့် ရှိနေပြီး သမီးက ခုတင်ထက်တွင် ဒီအတိုင်း အိပ်မောကျနေဆဲပင်။

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ရယ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့က သတိုးမောင်နားထဲသို့ဖျက်ခနဲ စိမ့်ကာ တိုးဝင်လာပြန်သည်။

“တင်း... တောင်... တင်း... တောင်”

အိမ်ရှေ့ လူခေါ်ဘဲလ်ကလည်း အဆက်မပြတ် တီးနေဆဲ။

သတိုး... သမီးကို ပွေ့ချီကာ အခန်းထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်လိုက်လျှင်ပဲ သမီးအခန်းမီးတခုထဲ ရုတ်တရက် ပိတ်သွားခဲ့သဖြင့် ခိုင်တို့သားအိမ်ရှိရာ အခန်းဆီသို့ အားကုန်ဦးတည်လိုက်သည်။

“ခိုင်... သမီးကို အမြန်ခေါ်၊ မောင် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း တံခါးမကြီးဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“မောင်... သတိထားနော်”

“ခိုင်လည်း သတိဝီရိယနဲ့နေ၊ သရဏဂုံ တည်ပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုထား”

ခိုင်တို့သားအမိကို သေချာမှာခဲ့ပြီး သတိုးအခန်းထဲမှ ထွက် ခဲ့လိုက်သည်။ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ကင်ဒိုခါးကို ဖြုတ်ယူကာ ဘဲလ်အဆက်မပြတ် မြည်နေသော အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

သတိုးမောင် အိမ်ရှေ့အရောက် အရိပ်မည်းတွေ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသော အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘဲလ်သံ သူ့အလိုလိုတိတ်သွားသည်နှင့် ပွင့်နေသောတံခါး မကြီးကို အသေအချာ လှောခံချ ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ပြန် ဝင်လာလိုက်သည်။

ခိုင်တို့သားအမိ အခန်းဆီသို့ပင် မရောက်သေး။ တဖန် လူခေါ်ဘဲလ် ပြန်မြည်လာပြန်သဖြင့် သတိုး တံခါးမကြီးဆီ ပြန် လျှောက်လာရပြန်သည်။

တံခါးက ထုံးစံအတိုင်း ပွင့်မြဲပွင့်နေပြီး ဧည့်ခန်းရှိ ခန်းဆီး လိုက်ကာတွေမှာ လေမတိုက်ဘဲ တလွင့်လွင့် လှုပ်ခတ်နေ၏။

“ဝုန်း”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ရုတ်ခြည်းပိတ် သွားချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်စင် ပြိုကျသံကိုပါ ကြား လိုက်ရလေသည်။ သတိုးမောင် ကြောက်စိတ်ကို ဖုံးချင်သော ဒေါသ

စိတ်ဖြင့် ခါးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာပါးစပ်မှလည်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ယား. . .”

“တင်တောင်. . . ဒေါက်. . .”

“အား”

သတိုးမောင်၏ ကြိမ်းဝါးအော်ဟစ်သံကြီးအပြီး လူခေါ် ဘဲလ်သံ ပြန်မြည်လာပြီး သူ၏ဦးခေါင်းကို တစုံတခုလာရောက် ထိမှန်သဖြင့် မျက်လုံးများပြာဝေ သွားကာ. . .

ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့သည်။

ခေါင်းစမ်းကြည့်သောလက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ တွေ့သဖြင့် အနီးသို့ကြည့်လိုက်ရာ ပြိုကျနေသောစာအုပ်စင်မှ အထူဆုံးစာအုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သတိုးမောင် ကြမ်းပြင်ကို တဒုန်းဒုန်း ထုပြီး အရုပ်ကြီး ပြတ်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သူလို အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။

“အား. . . ဘယ်လို သောက်ခွေးတွေလဲမသိဘူး”

ထို့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးအားတင်းကာ ကြမ်းခင်း ပေါ် ဖင်ထိုင်ရက်ကျနေရာမှ အားယူပြီး ထလိုက်သည်။

ခြေလှမ်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ခိုင်တို့သားအမိ ရှိရာသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုညတစ်ညလုံး သတိုး ခိုင်တို့သားအမိကိုပါ သားအခန်း မှာပင် တစ်စုတစ်စည်းတည်း အိပ်စေလိုက်သည်။

သတိုးမောင်ကတော့ ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်ခဲ့။
သူတို့မိသားစု အိပ်နေသော အခန်းထဲ၌အိမ်မြှောင် တစ်
ကောင် တစ်ညလုံးစုတ်ထိုးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်
ဆိုလျှင် သရဲနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ချင်သည်။
အကယ်၍... ဖြေရှင်းလို့ရမည်ဆိုလျှင်ပေါ့...

အခန်း(၇)

“အိဒါကြောင့် ညှို့ရိပ်ငြိမ်ကို မဝယ်ပါနဲ့လို့ မေမေ တားခဲ့
သားပဲ သမီးရယ်”

ဒေါ်ခင်လတ်ဦ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောမိပေမယ့်လည်း
အခုတော့ လွန်ကုန်ပြီ။

“ခိုင်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်မှန်း မသိလို့ပါ
မေမေ”

“ဒီညှို့ရိပ်ငြိမ်က ဟိုးတုန်းကတည်းက ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့တာ
ကွဲ့၊ အမေ့သားက ခုလိုမျိုး သူတို့အိမ်ကို ဝယ်လိုက်ပြီး ကြောင်းလာ

တယ်ဆိုတော့ သူတို့ တမလွန် ရောက်နေတာတောင် မနှစ်မြို့နိုင်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ယောက္ခမ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စကားကြောင့် ခိုင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွား၏။

ညို့ရိပ်ငြိမ်က ယောက္ခမတွေနှင့် ရန်ငြိုးရှိတယ်ဆိုမှတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကပ်ပါးကောင်တွေလို တွယ်ကပ်နေတဲ့ မကျွတ်သေးသောဝိညာဉ်တွေက လူ့ဘဝတုန်းက အပြီးတိုင် မချေမှုန်းရသေးတဲ့ ရန်ငြိုးကို တမလွန်မှနေ၍ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်နေတာပေါ့။

“ဒါဆိုရင် သူတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မိသားစုလိုက် မကျွတ်သေးပဲ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ နေနေကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား မေမေ”

“အင်း... သမီး ခုလို ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အဆန်းအပြားတွေကို ခြုံငုံသုံးသပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ အမေ ယူဆတယ်”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို သားလေးကို သူတို့ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာများလား မေမေ၊ ဖျားရုံလောက်နဲ့တော့ အာရုံကြောကို မထိခိုက်နိုင်လောက်ပါဘူးနော်၊ သားလေးကိုအပ မှီနေတာများလား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်ရင်း...

“အင်းလေ... အမေတို့မြေးလေး နေအမြန်ကောင်းလာစေဖို့ တနည်းနည်းနဲ့တော့ ဖြေရှင်းရတော့မှာပေါ့ကွယ်၊ မေမေမြေးလေးသာ နေပြန်ကောင်းလာမယ်ဆိုရင် အမေအသက်ပဲ ပေးရပေးရ

ပေးပါမယ်ကွယ်၊ မြေးလေးကို အမေအရမ်းချစ်ပါတယ် သမီးရယ်”

လေးလေးနက်နက် ပြောနေသော ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ခိုင်ပင် ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်၍ သွား၏။

“ဟိုတုန်းက တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ရန်ငြိုးတွေက အခု ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ သားလေးခမျာ ဓါးစာခံအဖြစ်နဲ့ ခံနေရတယ်နော် အမေ”

“အင်းလေ... ဒီမိသားစုဟာ အမှားနဲ့အမှန်ကို ခွဲခြားသိ မသွားလေတော့ သေတဲ့အခါ ခုလိုမျိုးဘဝမှာပဲ ကျင်လည်နေရတော့မှာပေါ့၊ အမှားထဲကနေ အမှန်ကို သိပြီး ကောင်းကောင်းကြီး ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရှိသူတွေသာဆိုရင် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်ရှိနေနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကောင်းတဲ့အထက် ဘုံဘဝမှာပဲ ရောက်ရှိနေတော့မှာပေါ့

လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဉာဏ်ပညာဆိုတာ ကျောက်မျက် ရတနာတွေထက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ ခုလက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား သမီး...

“သူတို့မိသားစုတွေ အမှန်တရားကိုသာ ရှာဖွေတတ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီလိုတစ္ဆေသရဲတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်သလို လူ့လောကကြီး ထဲကနေပြီးတော့လည်း ခုလို လွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်သွားကြရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“သူတို့နဲ့မေမေတို့နဲ့ ဘာရန်ငြိုးတွေ ရှိခဲ့ကြလို့လဲ မေမေ”

“မေမေတို့လက်ထက်က ရန်ငြိုးဆိုတာထက် ဘိုးဘွားတွေ

လက်ထက်ကတည်းက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုအတွက် နယ်
မြေလှကြရင်းနဲ့ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တက်ခဲ့ကြတယ်လေ။
သူတို့ဘက်က ရှုံးနိမ့်သွားတော့ မေမေတို့မိသားစုတွေနဲ့ ဖြည့်မရတဲ့
ရန်ငြိုးတွေ ထုံးခဲ့ကြတာပေါ့။ နှစ်တွေသာ အလီလီ ပြောင်းလဲပြီး
မျိုးဆက်တွေသာ ပြောင်းလဲခဲ့ကြတာ၊ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ထား
ခဲ့တဲ့ ရန်ငြိုးတွေကတော့ အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတယ်..

သူတို့အမျိုးက အိမ်အပြုံးအတေးကြီးတော့ အကုသိုလ်
စိတ်တွေနဲ့ပဲ ဘဝကို ရှင်သန်ကြတာ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက်
ပြောင်းတိုင်း ကျဆင်းလာတဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေတွေက နောက်
ဆုံး ညှို့ရိပ်ငြိမ် ဂေဟတစ်ခုထဲ ကျန်ခဲ့တဲ့အထိပေါ့ကွယ်..

နောက်ဆုံးထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ကျတော့ အတိတ်က
ရန်ငြိုးတွေကို မသိလေတော့ သူတို့အိမ်ကြီးကို သားလက်ထဲ ရောင်း
လိုက်မိတာပေါ့။ ဒါကို တမလွန် ရောက်နေတဲ့ ဘိုးဘွားတွေ ကျေနပ်
ချင်မှ ကျေနပ်ကြမှာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သားတို့ကို ခုလိုပုံစံမျိုး
ခြောက်လှန့်နေတာ နေမှာပေါ့..

နောက်ပြီး ဒီခြံကြီးက ကျယ်လွန်းတာရယ်၊ သူတို့အမျိုးရဲ့
ရှေးအယူအဆတွေရယ်ကြောင့် ဟိုတုန်းက သူတို့ဘိုးဘွားတွေ ကွယ်
လွန်ရင် ဒီခြံထဲမှာပဲ မြေမြှုပ်ဂူသွင်းခဲ့ကြတယ်။ မယုံရင် ခြံနောက်မှာ
ရှိတဲ့ မရှင်းရသေးတဲ့ ခရာဆူးချုံတောကို ရှင်းကြည့်လိုက်၊ သတိတော့
ထား အဲဒီမှာမြေတော့ အတော်ပေါတယ် သမီး၊

ရှင်းပြီးသွားရင်တွေ့ရ လိမ့်မယ် ကျောက်တိုင် အုပ်ဂူပုလေး

တွေအများကြီး ရှိနေတာကို”

“ဒါဆို ခိုင်တို့ ဒီပြဿနာ ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ ပြေရှင်းကြ
မလဲ မေမေ၊ ခိုင်လေ.. သားလေးကို အရမ်းစိုးရိမ်လာပြီ အဲဒါ
ရယ်၊ သူက အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးပါ။ ဒီလိုကလေးမျိုးကို အခုလို
ဒုက္ခပေးတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ တစ္ဆေသရဲဘဝနဲ့တောင်
အကုသိုလ်စိတ်တွေ ဆက်ထိန်းထားနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွတ်
တန်းလွတ်တန်း ဝင်တော့မှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် မေမေတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူတို့မိသားစုတွေ
ကို တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ရော အမျှအတန်း ပေးဝေချင်တဲ့စေတနာ
နဲ့ပါ ပေါင်းစုပြီး သံဃာတော်တွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး အလှူအတန်းလေး
လုပ်ကြရအောင် သမီးရယ်”

“အဲဒီလို လုပ်ရင် ခိုင်တို့သားလေးရော ပြန်ကောင်းလာနိုင်
မလား မေမေ”

“ဒါကတော့ ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့
သမီးရယ်၊ မေမေတို့ ပေးတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို သူတို့တွေ
ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ သာဓုခေါ်နိုင်ရင်တော့ မြေးလေးရဲ့ဝေဒနာတွေ
ပြန်ပြီးသက်သာလာနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“ခိုင်အနေနဲ့ မေမေဆန္ဒတွေကို ဘာမှကန့်ကွက်စရာ မရှိ
ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြောင်းလာကတည်းက အိမ်တက်အလှူအတန်း
လည်း မလုပ်ရသေးဘူးလေ”

“အေး.. အေး.. ကောင်းတယ် သမီး၊ မေမေ စိစဉ်

လိုက်မယ်၊ သံဃာဆယ်ပါး ပင့်ဖိတ်ပြီး အခုလာမယ့် တပေါင်းလပြည့် နေ့ကျရင် သင်္ကန်းလှူပြီး သူတို့တွေအတွက် အမျှအတန်း ပေးဝေကြ ရအောင် သမီးရယ်”

“ဒီသားအမိတွေ့... ဘာတွေ အတိုင်အဖောက် ညီနေကြ တာလဲ”

သတိုးမောင် ဘုရားခန်းထဲ ဝင်လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်လတ်မို့ နှင့်ခိုင် အခန်းပေါက်ဝသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မောင်ရေ... မေမေက အိမ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ပြဿနာ တွေ ပြေလည် ငြိမ်းချမ်းသွားအောင် သံဃာတွေပင့်ပြီး အလှူအ တန်းလေး လုပ်ရလိမ့်မယ်တဲ့”

သတိုးမောင်... မိခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြု လိုက်ပြီး ခိုင် ပြောလာသောစကားကို ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ အမေရယ်၊ သားလည်း အဲ့ဒီလိုတော့ စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ခိုင်အတွက် တာဝန်ကြီးနေမလားဆိုပြီး မတိုင် ပင်ရသေးတာ”

“ဒီတာဝန်ကို မေမေပါ မျှယူမှာပေါ့ကွယ်၊ သံဃာတွေကို ဆွမ်းကပ်မှာလည်း ဒီအိမ်မှာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း ဆွမ်းဟင်းတွေချက်ပြီး အမေကိုယ်တိုင် ယူလာခဲ့မယ်”

“ဟာ... အမေအကြံကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ခိုင်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူး”

“ဒါပေါ့ သားရဲ့၊ ဒီနားက အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး တရားလေးဘာလေး နာရတာပေါ့”

“တလက်စတည်း အမျိုးထဲက ဝိုင်းကူလုပ်ပေးမယ့်သူတွေ ပါ မေမေ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သား... ဘုန်းကြီးကြိုပင့်ဖို့ ကိစ္စတွေဘာ တွေ စီစဉ်တော့”

“အမေ ဒါနဲ့ ဘယ်နေ့ ဆွမ်းကပ်မှာလဲ”

“ခုလာမယ့် တပေါင်းလပြည့်နေ့လေ၊ အဲ့ဒီနေ့ မတိုင်ခင် ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ မေမေကိုယ်တိုင် သူတို့တွေ ဝင်ရောက် တရားနာနိုင်အောင် ဖိတ်ပေးမယ်”

အမေ့စကားကြောင့် ခိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း များ ဖြာသွားချိန်တွင် ဘယ်ကထွက်ပေါ် လာမှန်းမသိသော အိမ် မြှောင်စုတ်ထိုးသံမှာ စတင်မြည်လာလေသည်။

အခန်း(၈)

၀ ပေါင်းလပြည့်နေ့၊ မတိုင်မီ ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။

ဒေါ်ခင်လတ်ငို မနက်တရားနာပွဲကို ကြွရန် ဤအိမ်ကြီးမှာ မှီခိုနေကြသော မကျွတ်မလွတ်သေးသော တစ္ဆေသရဲများကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ပြီး တရားနာလာရန် ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ငိုမှာ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော် အရှင် သူမြတ်များကို အာရုံပြုပြီး ဖိတ်ကြားနေသဖြင့်...

ညဉ့်ဦးယံသည် ယခင်ညများထက် ပို၍ အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

အိမ်ကြီး၏ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်

သော ခွေးအူသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခပ်ပြင်းပြင်း လေအဝှေ့ကြောင့် သစ်ကိုင်းအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံတွေက တစ္ဆေသရဲတွေ ညည်းတွားအမြူးနေသလို. . .

သတိုးမောင် အပေါ်ထပ်ဝရန်တာတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် ဝရန်တာဖက်သို့ ထွက်လာ ပြီး မိခင်ဘေးမှာ ရပ်နေလိုက်သည်။

အကြည့်တွေကို ခြံကြီးထဲသို့ ပို့လွှတ်ထားလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ကံ့ကော်ပင်ကြီးထက်မှ သရက်ပင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ ခုန်ကူးသွားသော မဲမဲသဏ္ဌာန်ကို သတိုးမောင် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ အေးသွားလေသည်။

မေမေကတော့ မြင်ဟန်မတူ။ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ခွတ်တာ မေတ္တာဘာဝနာပွား နေ၏။

သတိုးမောင် မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ ထိုမဲမဲသဏ္ဌာန်သည် သရက်ပင်ပေါ်မှ ဇောက်ထိုး ဆင်းလာပြီး ခြံထဲရှိ နေရာအနှံ့တွင် ကူးလူးယှက်ဖြာသွားနေ၏။

မေမေ မေတ္တာပွားများအပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်မည်အပြု ခွေးပြန်နေသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်၍ တအံ့တဩဖြင့်. . .

“သား. . . ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာ. . . ဘာမှမလုပ်ပါဘူး အမေ၊ အမေ့ကို လာစောင့်ပေးနေတာပါ”

“ဒါပေမယ့် သား တစ်ခုခုကို ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ကြည့်ပါဦး. .

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေတာပဲ”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို သူ့ပခုံးထက်မှ ချည်သဘက်လေးဖြင့် သတိုးမောင်၏မျက်နှာမှ ချွေးတွေကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“သား. . . ဘာမြင်ရလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း. . . သား ဘာမှမမြင်ရပါဘူး”

“အမေ့ကို မညာစမ်းပါနဲ့၊ အမေ မကြောက်ပါဘူး သားရယ်၊ သားမြင်ရသလို အမေလည်း မြင်နေရတာပေါ့”

“ဟင်. . . မေမေလည်း မြင်နေရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မေမေက သူတို့ကို မေတ္တာဖြန့်ဝေနေတာပဲ၊ စိတ်ကို အငြိမ်းချမ်းဆုံးနဲ့ အတည်ငြိမ်ဆုံး ထိန်းနိုင်ရင် အမေတို့ကို သူတို့ မခြောက်လှန့်နိုင်ပါဘူး”

“သားတော့ ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆန်းမျိုး ကြုံဖူးတာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ မေမေ”

“လောကမှာ ကိုယ်မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေ မသိနိုင်တဲ့ လေးနက်ရှုပ်ထွေးတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ် သား”

“ဒီလိုဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေက ကြုံချင်တဲ့လူတွေမှ ကြုံတယ်၊ သားတို့မိသားစုက ဘုရားတရား တော်တော်ကင်းကွာနေပုံ၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝတွေက အလွယ်တကူ ပူးကပ်နိုင်တယ်၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ လူ့ဘဝက လွန်မြောက်ပြီးမှ ပရလောကသားအဖြစ် ခံယူကြတာပါ။ လူ့ဘဝမှာ များပြားလှတဲ့ အကုသိုလ်၊ တရားတွေကြောင့် သူတို့ ဒီလိုဘုံဘဝမျိုးမှာ နေကြရတာ၊

ဆင်းရဲနိမ့်ကျပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလွန်းတဲ့ အဲဒီလို အမှောင်လောကထဲမှာ သူတို့ မနေချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေက ခန္ဓာကိုယ်အလွတ်ထဲကို ဝင်ပြီး လူ့လောကမှာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်နေချင်ကြတာ၊ ဒီနေရာက သူတို့တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာလည်း သားတို့၊ အမေတို့ကို နာကျင်စေချင်ကြတယ်လေ။

တချို့ကျတော့လည်း လူတွေဆီက ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်မယ့်အချိန် အမျှအတန်း ပေးဝေသံတွေကို နားစွင့်ပြီး သူတို့ ဒီဘဝက ကျွတ်ဖို့လွတ်ဖို့ သာဓုခေါ်ချင်ကြတယ်။

ကျွတ်ဖို့ အချိန်တန်တဲ့သူကျတော့လည်း သာဓုခေါ်ပြီးတာနဲ့ ဒီဘုံဘဝကနေ လွတ်မြောက်ပြီး တခြားဒီထက် ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝမှာ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စကြတယ်။

ဒါကြောင့် မေမေတို့ သားတို့တွေဟာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် ခုလို လူဖြစ်နေချိန်မှာ တို့ဗုဒ္ဓ ချမှတ်ခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးလိုက်နာရမယ် သား”

“ဗုဒ္ဓက ဘယ်လိုလမ်းစဉ်တွေ ချမှတ်ခဲ့လို့လဲ မေမေ”

သတိုးမောင် ဇေဝဇဝါနှင့် ပို၍ရှင်းလင်းအောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်ဆိုတာက သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာ တရားတော်နှင့်အညီ ကိုယ်ပြုသမျှ ပြောသမျှ ကြံသမျှ စည်သမျှတွေကိုဆိုလိုတယ်.. နေ့စဉ် ကိုယ်ကျင့်လည်နေထိုင်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကောင်းတာတွေပဲ တွေးပြောပြီး ကိုယ်က ဘာလေးပဲလုပ်လုပ်

.. ဘာလေးပဲတွေးတွေး.. ဘာလေးပဲစားစား.. သတိလေးကပ်ပြီး သတ္တဝါတွေကို အမြဲမပြတ် မေတ္တာဖြန့်ဝေနေရမှာပေါ့ သားရယ်၊ အချုပ်ပြောရရင် လူတွေကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်နေတာက လောကမှာ အပူဆုံးမီးဖြစ်တဲ့ လောဘမီးတွေပဲကွဲ့၊ လောဘကနေ အလောဘအဖြစ် ကူးပြောင်းနေနိုင်ရင် ဒီလူဟာ ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်ကို လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့.. သားနားလည်သလိုလိုရှိပါတယ် အမေ”

ခြံထဲမှာ စောစောက မြင်နေရသော သဏ္ဌာန်တွေ မမြင်ရတော့။

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ခိုင်တို့သားအမိက သားခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေကြပြီး အလှူအတွက် ညလာအိပ်သော ဆွေမျိုးတချို့လည်း အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင် အိပ်မောကျနေကြ၏။

အိပ်မပျော်နိုင်ကြသူမှာ သတိုးတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုညက ထူးဆန်းစွာဖြင့် ဘာသံမှကို မကြားရပေ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ညိုရိပ်ငြိမ် ခြံကြီးထဲသို့ မနက်ငါးနာရီ ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် သံဃာတော်များ ပင့်ဆောင်လာသော ကားမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာလေ၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ကပန်းထက်တွင် ဇာပဝါပါးပါးလေး တင်ပြီး လက်အုပ်ကလေး ချီလျက်နှင့် . .

သတိုးမောင် အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းအကျယ်ကြီးဆီသို့ သံဃာများ ပင့်ဆောင်လာချိန်တွင် သားလေးကို ခန့်၏ အခန်းတံခါးမှာ ဘယ်သူမှ မဖွင့်ပဲ ကျိခနဲ ပွင့်သွားပြီး သတိလစ်နေသော ကိုခန့် မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၏ တူမ ဒဲသဲဖြူက အခန်းတံခါး ပွင့်နေသည် အထင်ဖြင့် သွားပိတ်လိုက်စဉ် ကိုခန့်၏ စိမ်းတောက်နေသော မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားပြန်သည်။

“သဲဖြူရေ . . ရေစက်ခွက် အဆင်သင့် လုပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဗို . . လုပ်ပြီးပါပြီ”

အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော သဲဖြူ စားပွဲပေါ်ရှိ ရေစက်ခွက်ကို ပြန်ဆင်းယူရန် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ရသည်။

ထမင်းစားခန်းရှိ စားပွဲဆီ ရောက်သောအခါ ရေစက်ခွက် များမှောက်နေပြီး ရေများ ပါကေးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စိမ့်နေပေသည်။

“ဟင် . . . ရေတွေ မှောက်နေပါလား”

သဲဖြူ တအံ့တဩ ဖြစ်ပြီး အကြည့်တွေက ဘောစင်ဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် နောက်ဖေးဘက်ဆီ အကြည့် ရောက်သွား၏။

နောက်ဘက် အမှိုက်ပုံးဘေးတွင် . . စားကြွင်းစားကျန်များ အား အငမ်းမရ စားသောက်နေသော မျက်တွင်းဟောက်ပက် ရှာ တစ်လစ်နှင့် ကြက်သီးထဖွယ် မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ လိုက်ရပြီး သူ့ဘေးတွင် ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် တရုတ်ပုံစံပေါက်သော ပေါက်ဖော်ကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေလေသည်။ ပေါက်ဖော်ကြီး ၏ အသားအရေသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုဖြူနေလေ၏။ သဲဖြူ ကြောင်ပြီးကြည့်နေစဉ် ပေါက်ဖော်ကြီးက သဲဖြူအား တွေ့သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ပေါက်ဖော်ကြီး ပါးစပ်မှ လျှာကြီးထွက်ကာ သရဲများအတွေးလိုက် ကျလာပြီး သံဃာများ ဆွမ်းကပ်ရန် ချက်ထားသော ဆွမ်းဟင်းများကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဤသို့ဆိုခဲ့သည်။

“ဝ ဝိုက်ဆာလို့ နည်းနည်းလောက် ကျွေးပါလား”

‘အား. . . အမလေး. . . သရဲ ’

သဲဖြူ ထမင်းစားခန်းထဲမှ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်လိုက်လေ၏။

ကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်တော့မည့်ဆဲဆဲ သံဃာတွေပင် ထိုအသံကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကုန်ကြ၏။

သတိုးမောင် အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည့်အနေဖြင့်. . .

“မေမေ. . . အောက်မှာ အမေ့တူမ ဘာဖြစ်လို့လဲ သွားကြည့်ပါဦး၊ သစ်သီးတွေဘာတွေ လှီးရင်း ခါးရှတာ ထင်တယ်”

“အေး. . . သား၊ မေမေ သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုး. . . ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။

“ဘုတ်. . . ”

အောက်အရောက် ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုး ရှေ့သို့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် လှမ်းနေသောခြေလှမ်းများ တွန့်သွားရသည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုး. . . ကြောက်စိတ်မဝင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာမေတ္တာဘာဝနာ ပွားလိုက်သည်။

မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုးရှေ့တွင် ဘာမှ ရှိမနေတော့ပေ။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆွမ်းဟင်းများတင်ထားသောစားပွဲဘေးတွင် ထိုင်ကာ ကြောက်ဒူးတုန်နေသော သဲဖြူကို တွေ့၍ ပခုံးမှ ဖေးကူမလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သဲဖြူ”

“ဒေါ်. . . ဒေါ်လေး. . . သဲဖြူကြောက်တယ် ”

သဲဖြူအသံက ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် တုန်ယင်အက်ကွဲ၍နေ၏။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အခု ဒေါ်လေး ရောက်နေပြီပဲ၊ လာ. . . အပေါ်တက်ကြမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုကြမ္မာဆိုး ဝင်မွေတာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးရက်ပါပဲ”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုး. . . သဲဖြူကို ဘုရားခန်းရှိရာသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။

“ဒကာမကြီး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သဲဖြူကို ဖေးမခေါ်လာသော ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုးကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ဆီးမေး၏။

“အနီရောင် ဆေးရည်ပုလင်း မှောက်နေတာကို သူ့မျက်စိထဲ ရုတ်တရက် သွေးတွေ မြင်မိပြီး အလန့်တကြား ထအော်တာပါ ဘုရား”

ဆရာတော်အား စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလို၍ မုသာဝါဒကံကို ကြူးလွန်မိလိုက်သည်။

“ဪ. . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က တစ်ခုခု

များ ဖြစ်သလားလို့”

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးများတရားမဟောခင် ဆွမ်း အရင်ကပ်လိုက်ရတော့သည်။

သံယာတော်များဆွမ်းပွဲအချိန်များ ဘုဉ်းပေးပြီး တရားဟော ရန် နေရာယူကြ၏။

အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ ရောက်လာကြ၍ တရားနာ ပရိသတ် စုံစုံညီညီလေး ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီး ရှေ့မှ တိုင်သည့်အတိုင်း ပရိ သတ်ကနောက်မှ လိုက်ရွတ်ပြီး တရားနာကြ၏။

“တင်းတောင်... တင်းတောင်”

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“တောက်... တောက်... တောက်”

တရားနာနေစဉ်တွင် အိမ်ထဲမှ အသံမျိုးစုံတို့က တစ်ပြိုင် နက်တည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

တရားနာ ပရိသတ်အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ကာ အဖြေရှာကြ၏။

ဆရာတော်ကြီး အခြေအနေကို အနည်းငယ် ရိပ်မိဟန် တူသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ဆီးဖြန်းလိုက်၏။

အပေါ်ထပ်တခုလုံး အသံတိတ်သွားသော်လည်း အောက် ထပ်တွင် အသံတွေက ရပ်မသွားဘဲ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေလေ သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သောလျှောက်သို့ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြေးတက်လာနေသော တုန်းဒုန်းအသံများ၊ သားလေးကိုခန့် အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သော အသံများကို ခြုံငုံ ကြည့်လျှင် တရားတော်၏အေးမြခြင်းအရိပ်ကို ခိုလှုံဖို့ ဆန္ဒမရှိ ကြမှန်း ဆရာတော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သတိုးရော ခိုင်ပါ... အိမ်နီးချင်းများကို အားနာနေ၏။

သူတို့မျက်နှာတွေမှာ အံ့ဩထူးဆန်းရိပ်တွေ ထင်ဟပ်ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်နေကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသော အသံတွေ က အပေါ်ဘုရားခန်းထဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ဒကာမကြီး... ဒီအိမ်အခြေအနေက အတော်ကြမ်းနေ ပါလား၊ သူတို့တွေဘုန်းကြီးဟောမယ့် တရားနှင့် အမျှအတန်းပေး ဝေမယ့်ဟာကို သာဓုမခေါ်ချင်ကြဘူး၊

ဘုန်းကြီးတို့ကို ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြဖို့ တောင်း ဆိုနေကြတယ်၊ တရားဆက်မဟောဖို့လည်း တောင်းဆိုနေတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့တရားသံကို မနာချင်၊ မကြားချင်ကြဘူး”

“အို... ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေ ရောက် တာတောင် မိုက်တွင်းနက်နေကြတုန်းပါလားဘုရား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စိတ်ထဲမကောင်းလွန်းသဖြင့် ညည်းတွား လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား... သူတို့ဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီးတရား

ဆက်ဟောမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့မိသားစု ဒုက္ခပေးနိုင်ပါသလား”

“အိမ်း... ဒါကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ကမေတ္တာပို့ အမျှအတန်း ပေးဝေတာကို လိုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိသလို မလိုချင်တဲ့ သူတွေလည်းရှိနေတော့ မှန်းရခက်တဲ့ အခြေအနေပဲကွယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒကာကြီးတို့ ဒီနေရာကမနေသင့်တော့ဘူး ပြောင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကလေးတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ဒီလိုမသန့်တဲ့အိမ်တွေမှာ မနေသင့်ဘူး”

“တပည့်တော်တို့သားလေး နေပြန်ကောင်းတာနဲ့ ဒီအိမ်ကပြောင်းမှာပါ ဘုရား”

“တကယ်တော့ ဒကာကြီးတို့မိသားစု ဒီအိမ်ဒီမြေမှာ မနေသင့်တဲ့အကြောင်းရင်းက... ဥပမာ ဒကာတို့အားလုံးရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်က မြေကြီးဟာ ဟိုးနှစ်သန်းပေါင်းများစွာကတည်းက အခုအချိန်ထိ များသောအားဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေ (သို့ထုံးညင်းမဟုတ်) လူတွေသေခဲ့တယ်၊ သွေးမြေကျခဲ့တယ်၊ သေသူရဲ့အလောင်းတွေတယ်နှစ်လောင်းတောင် မြေမြှုပ်ထားပြီးပဲ။ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေလည်း... ဟော အခုဘုန်းကြီးတရားဟောနေတဲ့ ဒီနေရာလေးမှာတင် အမျှလိုချင်လို့တရားလာနာတဲ့ သူကနာ၊ အနားက ဖြတ်လျှောက်သူကလျှောက်နဲ့ ပြည့်ကျပ်နေမှာပဲ ဒကာတို့...”

အဲဒါအပြင်သမိုင်းကြောင်း အထောက်အထား စာအုပ်စာတန်းတွေအရဆိုရင် အခု ဒကာကြီးတို့နေနေတဲ့ မြေနေရာဟာ

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာလောက်ကတည်းက သင်္ချိုင်းမြေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဗျာ”

“ရှင်”

တရားနာလာသော ပရိတ်သတ် အပေါင်းကြက်သေ သေတာ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် မကြားရတော့ချေ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၉)

ရှောက်

နေ့မနက်တွင် ခိုင် ခေါ်လာသော အကြားအမြင် သမထဆရာကြီး ဦးလူအောင်၏ ခြေလှမ်းများ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။

“ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ”

“တစ်လပါဆရာ”

“ဦးလူအောင်ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေမယ်ဆိုရင် ပြိုလဲဆိုးတွေ တစ်ခု

ပြီးတစ်ခု ဝင်တော့မယ်၊ မင်းတို့မိသားစုရဲ့ အသက်တွေကို မမြင်ရတဲ့
နို့လဲတွေက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖဲ့ချွေကြတော့မယ်”

“ဗျာ”

ထိုစကားတစ်ခွန်းက သတိုးမောင်ကို ပို၍သွေးပျက်စေ၏။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာသရဲ ဘယ်နှစ်ကောင်လောက် ရှိလဲ
ဆရာ၊ ဆရာ မြင်နိုင်ရင် ကြည့်ပေးပါ”

သတိုး၏တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဦးလူအောင် မျက်စိစုံ
မှိတ်ကာ အာရုံပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ ဆုတ်သွား
တာ...

“အို ဘုရား ဘုရား၊ ဂုဏ်မာန်တစ်ထောင် အားပါလား၊ အိမ်
ထဲမှာရော အိမ်ရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာရော ငါ့တစ်သက် ဒီလို သရဲများ
တဲ့အိမ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“သူတို့ကကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဂုဏ်မာန်
အင်အားတော်တော်ကိုကြီးနေပြီ၊ မင်းတို့မိသားစုကိုလည်း အခု
ချတ်ချင်း ထွက်သွားခိုင်းနေပါလား”

ဦးလူအောင် စကားကြောင့် သတိုးမောင် အတော်လေး
တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းမရှိဘူးလား ဆရာ”

“အင်း... ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီတစ်ပြိုတစ်မကြီး
ဒီခြံထဲက ထွက်သွားအောင် ငါမစွမ်းနိုင်သေးဘူး၊ သူတို့က အင်အား

ကြီးတယ်လေကွာ၊ ပြီးတော့ ဒါ သူတို့ပိုင်နက်၊ မနိုင်ခဲ့ရင် ငါပဲသေမှာ”

“ဒါဆို... ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားရမယ့်
သဘောပေါ့”

“ခုချိန်မှာ ဒါဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ ဒီအိမ်ထဲက အကောင်
တွေက သက်တမ်းရင့်နေပြီကွ၊ သူတို့ကိုမြင်သာ မမြင်ရတာ သူတို့
တစ်ခါခုန် လိုက်ပြီဆိုရင် ဝါးလုံးနှစ်ပြန်စာအမြင့်ကို အသာလေးပဲ၊
သူတို့က မင်းတို့ကိုယ်ခန္ဓာကို အမှီသတ်ပြုပြီး ကပ်ပါးကောင် သ
ဘောမျိုးနဲ့ သူတို့ဘဝတွေကို လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုဝင်ပူးပြီး ဆက်လက်
ရှင်သန်ချင်နေချင်ကြတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါကြောင့် အမျှမလိုချင်ကြတာပဲ
ကြည့်လေ”

“ဒီကောင်တွေ တော်တော် အကူအညီလိုက်ကြီးတဲ့ကောင်
တွေဗျာ၊ သရဲဘဝကနေ ဘယ်တော့မှကျွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သတိုး မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မကျေမနပ် အပြစ်တင်လိုက်
မိသည်။

“ချလွမ်း”

နံရံကပ် မီးဆိုင်းတစ်ခု သူ့အလိုလိုနေရင်း ကျကွဲသွားသဖြင့်
သတိုး အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးလူအောင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး...

“လူလေး... ဒီအချိန်မှာ မင်းက သူတို့လောင်းရိပ်အောက်
ရောက်နေတဲ့အတွက် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ၊ မင်းပြောတာဆို
မကျေနပ်လို့ မီးဆိုင်းကို ရိုက်ခွဲတာ ဖြစ်မယ်”

ဦးလူအောင်၏စကားကြောင့် သတိုး ကျောထဲ စိမ့်သွား
လောက်အောင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားရသည်။
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တော်တော်မင်းမူနေကြပါလား။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဤသို့ဖြင့် သတိုးမောင်တို့မိသားစု မိခင်ဒေါ်ခင်လတ်မို့
အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြရတော့သည်။

ဒီတော့မှ ခိုင်စိတ်တွေ ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်။

သို့သော် ကိုခန့်လေး၏အခြေအနေကတော့ ထူးခြားစွာ
ကောင်းမွန်မလာသေးပေ။

“မေမေ . . . သားလေး ပြန်မှကောင်းပါတော့မလား မေမေ
ရယ်၊ ခိုင် စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ဆရာဝန်လည်း တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလာပြီး ဆေးထိုးဆေး
သွင်း လုပ်ပေးနေတာပဲ သမီးရယ်၊ မြေးလေး ပြန်ပြီးသက်သာသွား
မှာပါ”

“အင်း.. . ခိုင် စိတ်လောနေတာလည်း ဖြစ်မှာပါ မေမေ
ဘာပဲပြောပြော ခုဆို သမီးလေးရော ခိုင်ပါ ညဆို နှစ်နှစ်ခြက်ခြက်

အိပ်ပျော်နေပြီ မေမေရဲ့”

“ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ တစ်နေရာ မအပ်စပ်ရင် တစ်နေရာ တတော့ အပ်စပ်ရမှာပေါ့၊ သားတို့သမီးတို့အတွက် မေမေအိမ်ဟာ ဘာအနှောက်အယှက်မှ မရှိတော့ဘူးဆိုကတည်းက အရှုံးထဲက အမြတ်ထွက်တာပဲပေါ့”

“ကဲ... မေမေလည်း ဒီနေ့ ဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်း သွားလှူ၊
မလို့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ သား နီးလာရင် ပြောလိုက်
ဦး... မေမေ ဘုရားသွားတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

ယောက္ခမဖြစ်သူ ဘုရားကို ထွက်သွားတော့ ခိုင်... သား
လေးကို ရေပက်တိုက်ပေးရန် သားအခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။

သားက အဘွားအိမ်ကို ပြောင်းလာပြီဆိုတာ သိမှာမဟုတ်။

ခုမှပင် ခိုင်တို့မိသားစုလေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောဘဝလေး
တို့ ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

“မေ... မေမေရေ... သားကို ကယ်ပါဦး”

ခိုင် အိပ်နေရင်းမှ မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး အသံ
ကြားရာဆီသို့ ထလာလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း သားကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေမိသည်။

ခိုင်ရောက်နေတာက ယခင်နေခဲ့သော အိမ်သို့ပြန်လည်
ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သားအခန်းထဲကအော်ခေါ်နေတဲ့ အသံကြားနေရတယ်။

ခိုင်နားထဲ တိုးဝင်လာသော တဒုန်းဒုန်း ထူနေသောအသံက သားလေးအခန်းတံခါးကို ထုနေခြင်းမည်။

ခိုင်. . သားဇောဖြင့် မေမေတို့အိမ်မှ ဒီအိမ်ကြီးဆီ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ရောက်လာသည်ကို မတွေးတတ်တော်ပေ။

“မေမေ. . . မေမေရေ. . . သားကို လာကယ်ပါ”

သားအသံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ သားအသံနှင့်အတူ ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် ခိုင် မမြင်ဖူးသော လူစိမ်းတွေ ရောက်နေကြသည်။

သူတို့ ခိုင်ကို မနှစ်မြို့သောအကြည့်တွေဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ခိုင်တို့အရွယ် မိန်းကလေးတွေကလည်း မီးဖိုခန်းဘက်တွင် ချက်ပြုတ်နေရင်းမှ ခိုင်ကို မကြည်သလို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အခန်းတိုင်းအခန်းတိုင်းမှာ. . . လူတွေရောက်နေကြ၏။

ခိုင်တို့ ပြောင်းတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးသည်။ လူတွေ အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲ။ ခိုင် ဆက်မတွေးနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်ထားသော သားအခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာလိုက်သည်။

သားအခန်းရှေ့ရပ်လိုက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပွင့်သွား၏။

ခိုင် ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပြီးအခန်းထဲအမြန် ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းသည် ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်ခြောက်ကပ်လွန်းနေ၏။ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ဆိုးကြီးက ခိုင်နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသောကြောင့် လက်ဝါးဖြင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်လိုက်ရသည်။

“မေမေ. . . မေမေ. . . သား ဒီမှာ၊ သားကို လာကယ်ပါ မေမေ၊ သား အသက်ရှူကျပ်နေပြီ မေမေ၊ သူတို့ သားကို ဖမ်းထားကြတယ်၊ သူတို့ပုံစံတွေကို သားအရမ်း ကြောက်တယ် မေမေ”

တကြော်ကြော် အော်ဟစ်နေသော သားအသံကြောင့် ခိုင်ရင်ထဲ စူးရှနာကျင်ရ၏။ ခိုင်သားလေး ဘယ်လောက်တောင် ဆင်းရဲ ဗုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပါမည်လဲ။

“သား. . . မေမေ ရောက်ပြီလေ၊ သားကို လာခေါ်တာ၊ သား ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာကို မေမေ့ကိုပြော၊ မေမေ သားလေးကို ရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်”

“မေမေ. . . သား ဒီမှာ၊ သူတို့ သားကို ဗီရိုထဲမှာ ပိတ်ထားကြတယ် မေမေ၊ သူတို့က သားကို စွန်ကလေး ပေးမယ်ဆိုပြီး ညာခေါ်တာ မေမေ၊ သားကို စွန်လည်း မပေးဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ကိုလည်း ပြန်မလွှတ်ကြဘူး”

အသံသာကြားနေရပြီး လူမတွေသေးသောကြောင့်. . .

“သား. . . ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ဗီရိုထဲမှာလဲ”

“ခြံထဲက သရက်ပင်ဘေးက စတိုခန်းထဲက ကျွန်းဗီရိုကြီးထဲမှာ မေမေ”

ခိုင် ခြံထဲပြေးဆင်းကာ တံခါးပွင့်နေသော စတိုခန်းထဲဝင် လိုက်သည်နှင့် ရှေးဟောင်းဗီရိုကြီးတစ်လုံးက ခိုင်အလာကို မိန့်မိန့် ကြီး စောင့်နေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ခိုင် ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ တံခါးကဖွင့်မရ ဖြစ်နေ သည်။

“မေမေ... တံခါးဖွင့်မရခင် သားကို လေရှူပေါက်လေး တစ်ခုလောက် အမြန်လုပ်ပေး၊ သား အသက်ရှူ အရမ်းကျပ်နေလို့ ပါ”

ခိုင် ဗီရိုကြီး၏ခပ်လှမ်းလှမ်း အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော ပုဆိန်ကို တွေ့သွားသဖြင့် အပြေးလှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗီရို၏ဘေးနံရံကို ပုဆိန်အသွားဖြင့် သစ်သား ကြားနံရံထဲသို့ ထိုးထည့်ကလန်ပြီး အပေါက်ဖြစ်အောင် ခွာချလိုက် သည်။

“မေမေ... မေမေ”

ဗီရိုအပေါက်ကြားထဲမှ သားလေး၏လက်ကလေး ထွက် လာ၏။

“သား... သားလေး... မေမေသားလေးရယ်၊ အဖြစ်ဆိုး လိုက်တာ”

ခိုင် ကြေကွဲဆိုနစ်စွာဖြင့် သားလေး၏အေးစက်နေသော လက်ကို သူမပါးဖြင့် ထိကပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“မေမေ... ဗီရိုတံခါး ဖွင့်လိုက်တော့လေ၊ ပြီးရင် သားကို

ညီမလေးဆီကို ခေါ်သွားပေး၊ သား ညီမလေးကို တွေ့ချင်လှပြီ”

သား၏အလောတကြီး တောင်းဆိုမှုကြောင့် ခိုင် သတိဝင် လာကာ ဗီရိုတံခါးကို ပုဆိန်ဖြင့်ကလန်ဖွင့် လိုက်သည်။

တံခါးက ဘယ်လိုမှဖွင့်၍မရပေ။

ရုတ်တရက် ခိုင်အားတစ်စုံတစ်ခုက နောက်မှ ဆွဲဆောင့် လိုက်သဖြင့် ခိုင်ကိုယ်လေး အနောက်သို့ ယိုင်ကျသွား၏။

ခိုင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျနေသော အနေ အထားနှင့်ပင် အနောက်သို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ခိုင်ခန္ဓာကိုယ်မှ လိပ်ပြာလွင့်ထွက်သွား လောက်အောင်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... နင့်သားကို ကယ်ချင်တယ် ပေါ့... ၊ လုံးဝမရဘူး... ငါ့ရိုနေသရွေ့ နင့်သားကို လုံးဝကယ်လို့ မရဘူး”

“ရှင်... ရှင်ဘယ်သူလဲ”

ခန္ဓာကိုယ်မှ အမွေးအမှင်တွေ ထူပိန်းပြီး လူအရပ်နှစ်ပြန် စာလောက်မြင့်သော ကြောက်စရာကောင်းသော မကောင်းဆိုးဝါး ကြီးကို ကြည့်ပြီး ခိုင် သွေးပျက်စွာ အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ငါက ဒီသင်္ချိုင်းမြေ ကိုအုပ်စိုးရတဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့် အရှင် သခင်ပဲ၊ မင်းတို့မိသားစုက ဒီအိမ်၊ ဒီနေရာကို အပိုင်စီးကြတဲ့အတွက် ငါနေနေတဲ့အိမ်နေရာက ဖယ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ့အဖေ ကြေးအဖြစ်နဲ့ရယ် ဘဝအဆက်ဆက်က မပြေတဲ့ရန်ပြီး အတွက်ရယ်

www.burmeseclassic.com

နင်တို့သားရဲ့ အသက်မိညဉ်ကို ယူရလိမ့်မယ်. . ဟား. . ဟား. .
ဟား. . ဟား. . ဟား”

ခြောက်ကပ်အက်ကွဲနေသောအသံကြီးက စတိုခန်းတစ်ခု
လုံး ဟိန်းသွားလေသည်။

ခိုင် လက်ထဲကိုင်ထားသောပုဆိန်ဖြင့် ထိုသင်္ချိုင်းစောင့် ဆို
သူအား လျှပ်တစ်ပြက် လွှဲခတ်လိုက်သည်။

“ဇွတ်”

“အား”

၆. ၆. ၆. ၆.

“အား. . . ခိုင်ရယ်ထစမ်းပါအုံး. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အိပ်နေတဲ့ မောင့်မျက်နှာကို ဘာလို့လာရိုက်ရတာလဲ”
အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် နီရဲနေသော မျက်နှာအား လက်ဖြင့်အုပ်ရင်း
နိုးသဖြင့် ခိုင် အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲ နိုးလာခဲ့သည်။

အခန်းထဲကို ကြောက်လန့်တကြား ဝေ့ကြည့်တော့ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိပ်ခန်းထဲတွင် ခိုင်ရယ် မောင်ရယ်. . .
သမီးလေးရယ်. . . ဒီသုံးဦးထဲ ရှိသည်။

ခိုင် ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်သဖြင့် . .

“ခိုင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာ
မဟုတ်လား”

ခိုင်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ယမ်းပြီး မေးနေသော မောင်အမေ

ကြောင့် ခိုင် ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရင်းမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“ခိုင် . . သား . . သားလေးကိုတွေ့တယ် မောင်၊ သားလေး ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် မောင်ရယ်၊ ခိုင် . . ခိုင် ကယ်ပေမယ့် သားလေးကို ကယ်လို့မရဘူး၊ ခိုင် မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူး မောင်ရယ်”

ခိုင် . . သတိုးမောင်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုသံနွှောသောအသံဖြင့် ပြော၏။

“ခိုင် အိပ်မက်တွေ မက်နေတာပဲ၊ မောင့်ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်း၊ သားလေးကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ညှို့ရိပ်ငြိမ်ရဲ့ သရက်ပင်ကြီးဘေးက စတိုခန်းထဲမှာ၊ သား . . သားလေးကို ဗီရိုထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားကြတယ်”

ခိုင်စကားဆုံးသည်နှင့် သတိုးရင်ထဲ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ခိုင်အိပ်မက်အရဆို သားလေးသတိပြန်မရ ဖြစ်နေတာ သားရဲ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေက ချုပ်နှောင်ထားတာပဲ။

“မောင် . . . ခိုင်တို့သားကို ဘယ်လိုကယ်ကြမလဲ မောင်၊ သားရဲ့အခြေအနေက ဆရာဝန်တွေတောင် လက်လျှော့ရမယ့် အနေအထားကို ရောက်နေပြီလေ၊ သားရဲ့ဝေဒနာက သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တာ လုံးဝကျိန်းသေနေပြီ မောင်”

“သားရဲ့ရုပ်ခန္ဓာက အခွံကြီးပဲရှိတယ် စိတ်စေတသိက် ဝိညာဉ်ကို ချုပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ မကပ်ဘူး ဖြစ်နေ

တာပေါ့၊ မောင့်အနေနဲ့ သားကို ကယ်ဖို့က စိတ်နယ်လွန် ဖြစ်ရပ်တွေဆိုတော့ အလွယ်တကူတော့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ခိုင်တို့သားလေးကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားရမှာလား မောင်”

“နေပါဦး ခိုင်ရယ်၊ မောင်တို့အတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုခု တော့ ပေါ်လာမှာပါကွာ”

သတိုးမောင် . . သားအတွက် ရဲတက်မအေးစွာဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

ထို့နောက် သားရှိရာအခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သားလေးက သူ့အဘွားခုတင်ဘေးတွင် ယခင်အတိုင်းပင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေဆဲ။

သတိုး . . သားခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အားပါးတရ ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

“သားရယ် . . . ဖေဖေတို့ကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းတွေပေးပေမယ့် ဖေဖေ သားကို ဘယ်လိုမှမကယ်တင်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သားလေး မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့လက်ထဲက ကျိန်းသေလွတ်မြောက်မှာပါ၊ ဖေဖေယုံကြည်တယ် သား၊ ဖေဖေတို့မိသားစုလေး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ပြန်နေကြရမယ်ဆိုတာ . . .”

သတိုးမောင် အရှူးတစ်ယောက်လို သားဖြစ်သူကို တကွတတ် ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ တွင်တွင်စီးကျလာကာ . .

www.burmeseclassic.com

သား၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ပါးပြင်ကို ကြေကွဲစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်
သည်။

အခန်း (၁၁)

“၆၈

မေ. . . သမီး အမှိုက်သွားသွန်လိုက်ဦးမယ်နော်”
ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဘုရားခန်းထဲ၌ သောက်တော်ရေချမ်း လဲ
နေစဉ် ချွေးမဖြစ်သူ အသံကြောင့် ဘုရားခန်းထဲမှလှမ်းပြောလိုက်
သည်။

“အေး. . . အေး. . . ဒီမှာ မေမေလည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီး
တရားလေး ထိုင်လိုက်ဦးမယ် သမီးရေ”

ခိုင် အမှိုက်သွန်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် သားလေး၏ အခန်း
တံခါး ပွင့်နေပြီး အပေါက်ဝတွင်လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရ၏။

ခိုင် တွေဝေမနေဘဲ သားအခန်းဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ထိုလူ အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်ကာပျောက်သွားလေသည်။

ခိုင် . . အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာရာ ခုတင်ပေါ်တွင် သတိမရသေးသော သားမှတစ်ပါး အခန်းထဲတွင်ဘယ်သူမှမရှိပေ။

“အမေ . . ရေ”

ခိုင်၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုဘုရားခန်းထဲ မှထွက်လာပြီး . .

“သမီး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုအိမ်က မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဒီအိမ်အထိ ပါလာတယ်မေမေ”

ခိုင် စောစောက မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ယောက္ခမဖြစ်သူအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြေးလေးအတွက် ယခင်ကထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်သွားရသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး သမီး၊ မေမေ့အသိတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်စကားပြောနိုင်တဲ့ ဆရာတစ်ဦး ရှိတယ်တဲ့၊ ပယောဂ လည်းထုတ်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို အဲဒီဆရာကို အိမ်ပင့်ကြရအောင်နော်၊ ဒါမှ သားလေးဆီ ဝင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို နှင်ထုတ်နိုင်မှာ”

ခိုင်မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် ပြန်လည် အသက်

ဝင်လာ၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုမှာတော့ . . .

“အင်း . . ယုံတာ မယုံတာ အပထား၊ မြေးလေး သတိရဖို့ အတွက် စမ်းတော့ စမ်းကြည့်ရမှာပဲ”

၆ ၆ ၆ ၆

ဆရာဖြစ်ဟန်တူသောလူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အိမ်ထဲ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်း နံရံကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

တပည့်ဖြစ်ဟန်တူသူက လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြေးဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာဖြစ်သူက ကမ်းပေးလာသော ကြေးဘူးကို လှမ်းယူပြီး ထိုဘူးထဲမှ ပြာမှုန့်များကို ဧည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းထဲကို လိုက်ပက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရောက်လာတာ အချိန်မီလေးပဲ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၊ ကျုပ်သာ တစ်ပတ်လောက် ထပ်နောက်ကျခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ မြေးလေးကို သူတို့ အပြီးတိုင် အသက်နှုတ်ယူတော့မယ်”

“ဗျာ”

“ရှင်. . .”

“ဆရာရယ်. . . မြေးလေးကို ကယ်ပါ ဆရာ၊ မြေးလေးက အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးပါ”

“ကျုပ်ကယ်တင်ပေးပါ့မယ်. . . စိတ်ချပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တို့ထဲက တစ်ယောက်က ကလေးရဲ့စိတ်ဝိညာဉ် ရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်မှ ရမယ်”

“ကျွန်တော့်သားလေးက ဘယ်မှာလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်သားလေးရှိတဲ့နေရာကိုသာ ဆရာသိရင် ကျွန်တော် အသက်နဲ့ ပြန်သွားခေါ်မယ် ဆရာ”

“ညကလည်း မေမေ အိပ်မက်မက်တယ်၊ မေမေနဲ့မြေးလေး အိပ်တဲ့အခန်းထဲမှာ သူတို့ ရှိနေတယ်၊ အမှောင်ထဲကနေ မေမေ့ကို ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်သွားဖို့ ပြောတယ်၊ သူတို့ မေမေ့မြေးလေးကို ခါးစာခံ လုပ်ထားကြတာကွဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ. . . နောက်တစ်အိမ် ပြောင်းလဲ သူတို့ လိုက်လာကြဦးမှာပဲ”

“မေမေ စီစဉ်ထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သား”

“အိမ်ရှင်တို့”

“ဪ. . . ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေကြပြီ သား”

“ဘယ်သူတွေလဲ မေမေ”

“ပယောဂထုတ်တဲ့ အထက်ဂိုဏ်းဆရာတွေပေါ့”

လူနှစ်ယောက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး. . .

ဆရာက. . သတိုးအား အသံတိုးတိုးပြောရန် နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း တွေ့ပြီ၏။

ဆရာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ အနက်ရောင် ပဝါစကို ထပ်ထုတ် ယူလိုက်ပြီး သူ့တပည့်အားပေးလိုက်သည်။

“ရော့. . . အဂ္ဂ ဒီအိမ်မှာ ပရသားတွေ ဘယ်နှစ်ကောင် လောက်ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ လျှောက်ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အဂ္ဂမှာ. . . ဆရာကမ်းပေးသော ပဝါအနက်ကို တရိုတသေ လှမ်းယူပြီး သူ၏မျက်လုံးတွင် စည်းနှောင်လိုက်သည်။

အဂ္ဂ အိမ်ထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်သွား၏။

လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတွေက တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ် နေကျအလုပ်တစ်ခုကို ပုံမှန်လုပ်နေသလိုပင်။

အဂ္ဂ စမြင်လိုက်သည်မှာကလေးငယ်တစ်ယောက် အိပ်နေ သော ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ရပ်နေသော ပရလောကသားတစ် တောင်ဖြစ်သည်။

ကလေး၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေ၏။

ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဂါဝန်ဖြူလေးဖြင့် လျှာတစ်လစ်ထွက် နေသော ကောင်မလေးကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

သားရေဘောလုံးကို လက်နှင့် တဘုန်းဘုန်း ရိုက်ပြီး ဆော့ နေသော ပရသူအငယ်စားလေးဖြစ်သည်။ အဂ္ဂ ဝင်လာတာ မြင် တော့ ထိုဘောလုံးဖြင့် အဂ္ဂ၏နဖူးတည့်တည့်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်

လိုက်သဖြင့် အဂ္ဂနောက်ပြန်လန်ကာ ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားလေ သည်။

“ဘုန်း. . .”

“အမလေးဗျ”

ထို့နောက်အဂ္ဂ အပေါ်ထပ် ပတ်ပတ်လည်အနံ့ ထပ်ကြည့် ပြန်သည်။

ဒီကောင်တွေသက်တမ်း အတော်ရင့်နေပြီဟု ခပ်တိုးတိုး ကောက်ချက်ချရင်း လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

ထိုစဉ်. . . လှေကားမှ ပြေးတက်လာသော ကလေးတစ် ယောက် အဂ္ဂကို ဝင်တိုက်သွားပြီး အဂ္ဂရှေ့တွင်ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် ပြေးဆော့နေ၏။

အဂ္ဂသူ့အား ဝင်တိုက်သွားသော ကလေးကို မကျေမနပ် ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးလေး ဆဲဆိုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ထိုကလေးသည်အမိုးမျက်နှာကျက်တွင် တပ် ထားသော ပန်ကာပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဂ္ဂအား ပန်ကာကို ခိုစီးရင်းမှ ငုံ့ကြည့်ပြီး လျှာ ထုတ်ပြလေ၏။

အဂ္ဂ နေရာမှာ အခြားသူသာဆိုရင် လိပ်ပြာလွင့်ကာ တစ်ခါ တည်း အသက်ပါသွားနိုင်သည်။

အဂ္ဂ ထိုပရသားသရဲလေးအား အရေးတယူ မော့ကြည့်မ နေတော့ဘဲ အခြားအခန်းတွေဆီသို့ ဆက်လျှောက်ကာ ဝင်လာ

လိုက်သည်။

ဘာမှ ထပ်မတွေ့ရတော့သဖြင့်...

အဂ္ဂ အပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဆရာ... ဆေးပိုက်တန်းလန်းနဲ့ လူနာကလေးရဲ့ ခုတင် ခေါင်းရင်းမှာ သရဲတစ်ကောင် ရှိတယ် ဆရာ၊ နောက်ပြီး အကောင် သေးသေးနှစ်ကောင်ပါ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ လူနာကလေးကို သူတို့ ချုပ်ကိုင်ထားပုံရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးနဲ့တောင် လှမ်း ပေါက်လိုက်သေးတယ်”

“ဒီကောင်တွေ လောကရဲ့အခွင့်အရေးကို မသမာတဲ့နည်းနဲ့ နှစ်ခါပြန်ယူချင်ကြပါလား”

ခိုင် ကြောက်လွန်း၍ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန် နေသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်လိုနှိမ်နင်းလို့ ရမလဲ ဆရာကြီး”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စိတ်စောစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီည ကျုပ် သူတို့နဲ့ဆက်သွယ်စကားပြောနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် တွေဆီက သူတို့ရဲ့အကြံအစည်ကို သိရမှ ကျုပ်တို့ဘက်က အစီ အရင်ကို စိတ်ချလက်ချ လုပ်နိုင်မှာ၊ မနက်ဖြန်မှ လုပ်ငန်းစမယ်”

ဆရာကြီး၏စီမံမှုကို သတိုး မည်သို့ စောဒက တက်ရမှန်း ပင် မသိတော့ပေ။

“ဒုန်း... ချလွမ်း... ခလွမ်း”

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ကျကွဲသံ

ဖြစ်သည်။

သမီးငယ်လေးကိုရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထွေးပွေ့ ထားပြီး ကြောက်စိတ်တွေက ခန္ဓာကိုယ် သွေးထဲအထိ စီးဆင်းနေ၏။

သတိုး... အကြောက်လွန်နေသော ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ခိုင်ပန်း ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုကတော့ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ဖြင့် မြင်အပ် မမြင်အပ်သော သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပွားနေသည်။

“မြင်အပ်မမြင်အပ် သတ္တဝါအားလုံး ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ၊ ကောင်းသောဘုံဘဝသို့ အမြန်ဆုံး ကျွတ်တမ်းလွတ်တမ်း ဝင်နိုင်ကြပြီး သူတော်ကောင်းတရား အားထုတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ ဖြစ်ကြပါစေ၊

ယခု ပြုပြုသမျှသော ကုသိုလ်ဒါနအစုစုတို့ကို ထပ်တူထပ်မျှ ရရှိပြီး သာဓုခေါ်ဆိုတော်မူနိုင်ကြပါစေ”

အခန်း(၁၂)

သည် အတော်လေးပင် ညဉ့်နက်၍နေသည်။

တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ထိန်လင်းနေအောင် ထွန်းထားပြီး သားငယ် ကိုခန့်မှ လွဲ၍ မိသားစုအားလုံး ဘုရားခန်းထဲတွင် စု၍နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဘုရားစင်ရှေ့တွင်တရားထိုင်နေ၏။

သတိုးမောင်နှင့်ခိုင် နံရံကို ကျောမှီပြီး ထိုင်နေကြ၏။ သမီးလေး အိမ်ကတော့ ဇာအုပ်ဆောင်းလေးအောက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။

“မောင်... မနက်ဖြန် ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံရဦးမလဲ မသိဘူးနော်၊ ခိုင်တော့လေ... အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျနေသလို ခံစားနေရတယ် မောင်ရယ်”

“စိတ်ကို တင်းထားပါဦး ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့မိသားစု ဒီဒုက္ခတွေက လွန်မြောက်တဲ့နေ့ကို ရောက်တော့မှာပါ”

သတိုး... ဇနီးဖြစ်သူ ခိုင်ကို ကြံဖန်ပြီး ချွေးသိပ်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုခန်းတွင်းရှိ ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှ ရေဖွင့်သံကို ကြားနေရပြီး သားလေးကိုခန့် ရှိနေသော အခန်းတံခါးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ခိုစီးနေသလို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေလေ၏။

ကာလကြာရှည်စွာ သတိမရပဲဖြစ်နေသော ကိုခန့်သည် အိပ်ရာထက်မှ ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ပြီး စိမ်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဂနာမငြိမ်သူလို အကြည့်မျိုးဖြင့် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တွင် သွင်းထားသော ဆေးပိုက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုခန့်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသူပမာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလေ၏။

ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းအောက်တွင် ကိုခန့်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ထိတ်လန့်ချင်စရာ ကောင်းတော့၏။

ကိုခန့် လှေကားထစ်တွေပေါ်သို့ တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်

လာ၏။ သူဦးတည်ချက်က ဘုရားခန်းတွင် ရှိနေသော အိမ်သားတွေထံသို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုခန့်၏ ခြေလှမ်းတွေက ဘုရားခန်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။

ဘုရားခန်းအဝတွင် ရှိသော အလိုက်ကာသည် ပြင်ပမှ လေတိုးခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခတ်နေသည်။

ထိုသို့ လှုပ်နေသော ခန်းဆီးစကို ကြည့်ပြီး ခိုင်ရင်ထဲ ချောက်ချားနေသလို ခံစားနေရ၏။

“မောင်... ခန်းဆီးလိုက်ကာစတွေက လေမတိုးဘဲ ဘာကြောင့် လွင့်နေတာလဲ မသိဘူး”

နံရံမှာ ကျောမိုပြီး မျက်လုံးအစုံ မွေးစင်းနေသော သတိုးမောင်... ခိုင်ရဲ့ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသံကြောင့် မျက်လုံးများက အခန်းစည်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်... သား... သားလေး”

သတိုးမောင် မှီလျှော့ထိုင်နေရာမှ သားကိုခန့် ဘုရားခန်းအပေါက်ဝတွင် လာရပ်နေ၍ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

သတိုးရော ခိုင်ပါ သားလေးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ဘုရားခန်းအပြင်သို့ အပြေးထွက်ခဲ့ကြ၏။

“သားလေး”

သတိုးမောင်... သားကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“အမလေး... ဝမ်းသာလိုက်တာ သားလေးရယ်”

သတိုးပွ.ချီထားသော သားလေး၏ပါးပြင်ကို ခိုင် အငမ်း
မရ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကဲ... လာ... မောင်၊ ခိုင်တို့ ဘုရားခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကြ
ရအောင်၊ သားလေး နေပြန်ကောင်းလာတာကို သူ့ဘွားအေ သိရင်
အရမ်းပျော်နေမှာ”

“ဘုရားခန်းထဲ မဝင်ဘူး ဗိုက်ဆာတယ်... ဗိုက်အရမ်း
ဆာတယ်”

“မောင်... သားဗိုက်ဆာတယ်တဲ့၊ ခိုင်တို့သားကို အစား
တစ်ခုခု အရင်ကျွေးရအောင်”

“အင်း... ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ သား ဒီလောက် အိပ်ရာထဲ
အချိန်အကြာကြီး လွဲနေခဲ့ရတာ၊ အခု နေပြန်ကောင်းလာတော့
အစာတောင်းပြီပေါ့”

သားလေးကို ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။

သားလေးဖြင့် အပျော်လှိုင်းထနေသောသူတို့အနောက်မှ
အရိပ်မည်းများ ကပ်လိုက်လာသည်ကိုမသိကြပေ။

ညသည် နှစ်နာရီတိတိ ရှိလေပြီ။

၆ ၆ ၆ ၆

“သားလေး စားတာ အရမ်းများနေပြီထင်တယ် မောင်၊
ခုမှနေကောင်းခါစကို”

ထမင်းကျွန်ဟင်းကျွန်တွေကို အားရပါးရ ပလုတ်ပလောင်း
စားနေသော ကိုခန့်ကို ကြည့်ပြီး ခိုင် တအံ့တသြ ဖြစ်မိသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က အစားကို
ဒီလောက် အငမ်းမရ မစားသင့်။

သားစားနေပုံက လူကြီးတစ်ယောက် စားပုံထက်တောင်
ပိုများသေးသည်။

သတိုး သိပ်မသင်္ကာချင်တော့။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းတွေသာ
ချက်ပြုတ်ထားကြတာ အားလုံးက စိတ်ညစ်နေကြ၍ ဘယ်သူမှ
ထမင်းကောင်းကောင်းမစားကြသဖြင့် ထမင်းဟင်းတွေ ကျန်နေခဲ့
ဖြစ်သည်။ ယခု သားလေး စားမှပင် ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းတွေဝင်

ကုန်လုနေပြီ။

“ထပ်ထည့်ပေး”

သားကိုခန့် ပလုတ်ပလောင်း စားနေရင်းမှ ခိုင်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ကာ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းနှင့်ဟင်း ထပ်ထည့်ခိုင်းနေ၏။

ခိုင်. . ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းတွေကို အကုန်ခြစ်၍ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ စားပွဲဝိုင်းပေါ်ရှိ ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကြက်သားဟင်းကိုလည်း ပန်းကန်ထဲ အကုန် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သားကိုခန့် အငမ်းမရ ဆက်စားနေ၏။

ခိုင်. . သတိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သားအပေါ် ဘယ်လို မြင်လဲဆိုသော အမေးမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

ခိုင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြတုန်းမှာပင် သားပန်ကန်ထဲမှ ထမင်းဟင်းတွေ ကုန်သွားပြန်သည်။

“ထပ်ထည့်အုံး. . . မဝသေးဘူး”

“ကုန်ပြီ သားရဲ့၊ ထမင်းရော ဟင်းရော မရှိတော့ဘူး၊ မနက်မှ ထပ်စားနော်”

“မရဘူး. . . ဗိုက်ဆာတယ် အခုစားမယ်”

“သားက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ မနက်ကျမှ သား စားချင်တာကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

“မရဘူး. . . ဗိုက်ဆာတယ် အခုစားမယ်”

သားအသံက စိမ်းပြတ်ပြီး ကြောင်အက်အက်ဖြစ်နေ၏။

“ထမင်းရော ဟင်းရော မရှိတော့ဘူး သားရဲ့၊ သားက လိမ္မာပါတယ်”

ကိုခန့် ရှေ့မှ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆွဲယူကာ စားပွဲပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ ပြန်ဆောင်ချလိုက်သည်။

ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်မှို ထိုအသံက ဟိန်းနေ၏။

“ခိုင်. . . သားအခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ သူ့ကိုယ်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ဝင်ပူးနေသလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်. . . ”

ခိုင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ သားဖြစ်သူကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

သားက ခိုင်တို့ကို ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အပေါ်အခဲခန်းတွင် ထည့်ထားသော အသားဘူးများအား ထုတ်လေသည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှာပင်ထိုင်ကာ အသားဘူးအဖုံးကို ဖွင့်၍ အသားစိမ်းငါးစိမ်းများအား ယူစားလေတော့သည်။

ခိုင် ကြက်သေ၊သေကာ ရပ်နေသော ခြေအစုံပင် မခိုင်ချင်တော့ဘဲ နောက်သို့ ယိုင်ထိုးသွားသည်။

“ခိုင်. . . သတိထား၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တို့ စိတ်ပျော့လွှဲမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ကို တင်းတင်းထားစမ်း ခိုင်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေတာ ကိုယ်တို့သား ကိုယ်ထဲ ဝင်ပူးပြီး ထင်တိုင်းကြံချင်နေကြတာ”

“လောလောဆယ် သားလေး ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့ပိုင်ထားတယ်”

သတိုး. . ခိုင်ကိုယ်လေးကို ဖမ်းထိန်းပြီး ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒါ. . . ဒါဆို ခိုင်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ မောင်၊ ခိုင်. . . ခိုင်သားလေး သနားပါတယ် မောင်ရယ်၊ ခိုင် မကြည့်ရက်တော့ဘူး၊ ဒီမြင်ကွင်းတွေကို ခိုင် ဆက်ကြည့်နေရင် ခိုင် သေရလိမ့်မယ် မောင်ရေ”

သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေကို အငမ်းမရ စားသောက်နေသော ကိုခန့်ကို ကြည့်ပြီး ခိုင် ဆောက်တည်ရာမရစွာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။
ခိုင် ငိုနေတာကို သားကိုခန့် ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့် . . .

“မငိုနဲ့. . . နားညည်းတယ်”

ထို့နောက်. . . ကုန်သွားပြီဖြစ်သော အသားဘူးကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချကာ နောက်ထပ် အသားဘူးတွေ တွေ့လိုတွေ့ငြားဖြင့် ဆက်ရှာ၏။ အောက်ဆင့်တွင် ဆိတ်သားခြောက်ထုတ်ကို ထပ်တွေ့သဖြင့် ပြာနှမ်းနှမ်းအသံကြီးဖြင့် ရယ်၏။

သတိုးမောင်. . . သားလုပ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့။

သတိုးမောင် တွေဝေနေစဉ်မှာပင် သားကိုခန့်ကို ဝင်ပူးပြီး အစားကြူးနေသော မကောင်းဆိုးဝါးသည် ခိုင်နှင့်သတိုး အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ၏။

“ဗိုက်ဆာတယ်. . . မဝသေးဘူး. . . စားအုံးမယ်”

ရုတ်တရက်ကိုခန့်သည် ခိုင်အပေါ် ခုန်အုပ်ကာ လည်ပင်းညှစ်ပြီး ခိုင်နားရွက်အားကိုက်လေတော့သည်။

သတိုး. . . ခိုင်ကို လှမ်းဆွဲကာ သား ကိုခန့်အား ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။

ကိုခန့် အနောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားပြီးမှ ဝုန်းခနဲ ပြန်ထကာ သတိုးပေါ်ကို ခုန်အုပ်သည်။

“မောင်. . . သတိထား”

ခိုင် သတိပေးစကားပင် မဆုံးလိုက်။ ကိုခန့် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သန်မာလွန်းနေကာ သတိုးပေါ် ခွစီးလျက် လည်ပင်းညှစ်လေသည်။

“နင်တို့အားလုံးကို သတ်မယ်. . . သတ်မယ်”

သတိုးမောင် ပြန်လည်ခုခံသော်လည်း လုံးဝအရာမထင်။ ကိုယ့်သား၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီးနှင့် ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေ၍ လက်လွတ်စပယ်မလုပ်ရက်ခြင်းသည် ကိုယ့်အတွက် ပို၍ နာကျင်ရ၏။ သတိုး၏ လည်ပင်းကို အားကုန်ညှစ်ထားသဖြင့် သတိုး မျက်လုံးပြူး၍ပင်လာသည်။

“မောင်. . . မောင်”

ခိုင်. . . သတိုး အသက်ရှူကျပ်နေပုံကို ကြည့်ကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်၍ နေသည်။ အနီးရှိ ဖန်ပန်းအိုးဖြင့် သားခေါင်းရိုက်ခွဲပြန်ရင်လည်း ဝိညာဉ် ပူးခံနေရသူမှာ ကိုယ့်သားဖြစ်နေပြန်သည်။

ခိုင်.. ပန်းအိုးဖြင့် ရိုက်ရန် ရွယ်ပြီးမှ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး
စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ကာ..

သတိုးပေါ် ခွစီးပြီး လည်ပင်းညှစ်နေသော သားကို အ
နောက်မှ လှမ်းဆွဲသည်။

ခိုင်အင်အားလေးနှင့် အရာမထင်သည့်အပြင် ကိုခန့်ကပြန်
၍ ဆောင့်ထွန်းလိုက်သောကြောင့် ခိုင် လွင့်ထွက်သွားသည်။

“သား.. သမီးခိုင်.. ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

အသံများ ဆူညံနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဦး ပုတီးကြီး ကိုင်ပြီး
အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ခိုင်.. ယောက္ခမကို မြင်တော့ ဝမ်းသာသွား၏။

“မေမေ.. လုပ်ပါဦး၊ သားလေးကို သရဲပူးပြီး မောင့်ကို
လည်ပင်းညှစ်နေလို့”

“အမလေး.. ဘုရား.. ဘုရား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဦး တအံ့တဩ နှုတ်မှ ဘုရားတ၊ လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသိတစ်ချက် ဝင်လာပြီး လက်တွင် ကိုင်ထား
သောပုတီးဖြင့် သရဲပူးခံနေရသော မြေးကိုခန့်၏လည်ပင်း၌ စွပ်ချ
လိုက်သည်။

“အား.. ပူတယ်.. ပူတယ်.. အား”

ဘုရားတရားကိုလွန်စွာ အားထုတ်ထားသော ဒေါ်ခင်လတ်
ဦး၏ စိတ်ပုတီးစွပ်လိုက်သည်နှင့် သတိုးလည်ပင်းအား ညှစ်နေသော
မကောင်းဆိုးဝါး၏ လက်အစုံသည် ဆက်မညှစ်နိုင်တော့ဘဲ တကိုယ်

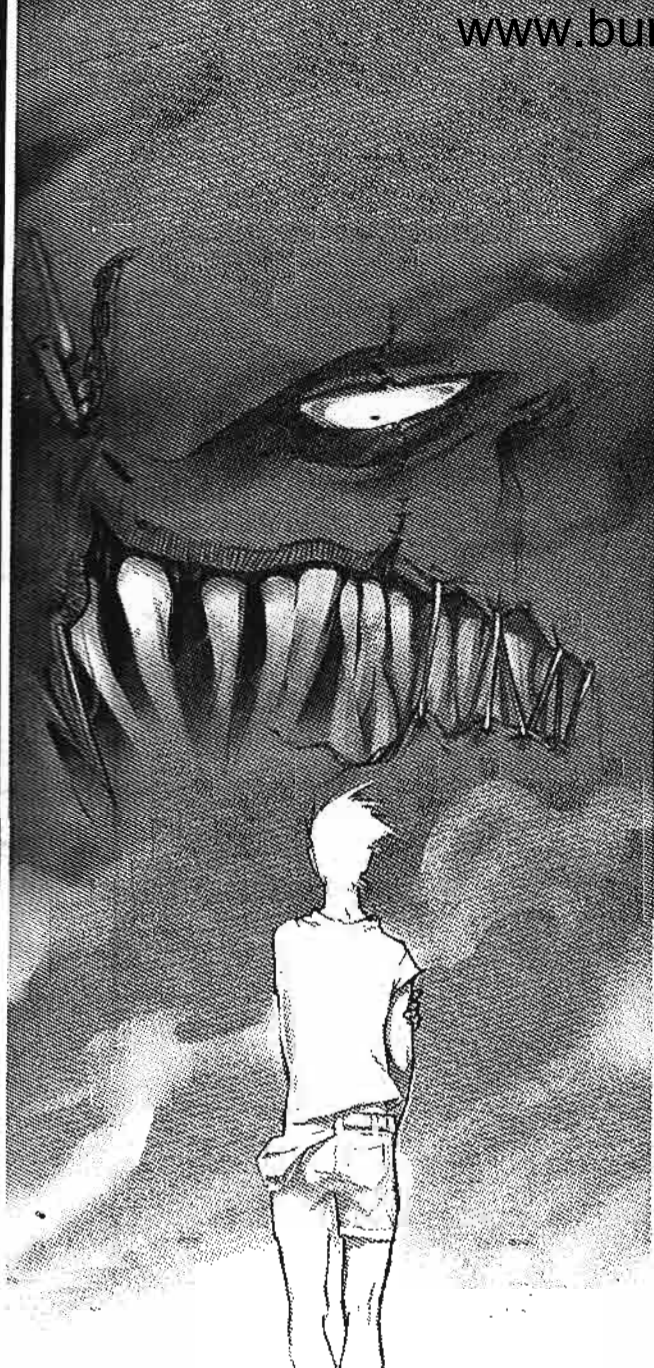
လုံး ထွန်ထွန်လူးလျက် ကြမ်းပြင်တွင် လှိမ့်နေသည်။ ခဏနေတော့
ကိုခန့် ငြိမ်သက်သွား၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အားလုံးကြောင်ကြည့်နေရင်း သတိုး
သတိပြန်ဝင်လာကာ ငြိမ်သက်နေသော သားကို ပြေးပွေ့လိုက်
သည်။

“သား.. သားလေး”

သားက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်တော့။

အခန်း(၁၃)

ချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။

အခန်းထဲတွင် ဆရာ၏မန္တန်ရွတ်သံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရပေ ။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ဆရာ ထိုင်လျက်နှင့် ငြိမ်သက်သွား၏။ မန္တန်ရွတ်သံလည်း ပျောက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆရာ၏ မှိတ်ထားသောမျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး...

“ကဲ... ဒီညတော့ ဒီကလေးနဲ့ စကားပြောမယ်၊ ကျွန်

စကားပြောနေစဉ်အတွင်းမှာ တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်မိဖို့ အထူး
 မှာချင်တယ်။ ဒီကလေးက သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ သူ ဘယ်လို
 ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်၊
 အဲ့ဒီလို ပြောပြနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အသံမထွက်စေနဲ့
 နောက်ပြီး ကျုပ် ချထားတဲ့စည်းဝိုင်းထဲက တစ်ယောက်မှ မထွက်နဲ့၊
 အပြင်က ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မျိုးပဲလာလာ လုံးဝအာရုံမထား
 ဘဲ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုသာ အာရုံပြုနေပါ။ . .

ကျုပ်စည်းမျဉ်းကို မလိုက်နာရင်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးရဲ့
 အသက်ကို တာဝန်မယူနိုင်ဘူး. . .

ကဲ. . . အဂ္ဂဇေ၊ ငါ အစီအရင် လုပ်လာတဲ့ သပြေခက်နဲ့
 ဖယောင်းတိုင်ကို ဒီကလေးရဲ့ခေါင်းရင်းတည့်တည့်မှာ ထွန်းမယ်၊
 ပြီးရင် ဝိညာဉ်လောကနဲ့ ဆက်သွယ်စကားပြောလို့ရအောင် ကြားခံ
 ဝိညာဉ်အပူးခံတဲ့သူ လုပ်ရမယ် အာရုံပြုပါ။ . .

တစ်အိမ်လုံး မီးပိတ်မယ်၊ အလင်းရောင်ဆိုလို့ ဒီဖယောင်း
 တိုင်မီး အလင်းရောင်ပဲ ရှိပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

သတိုး တစ်အိမ်လုံး မီးများ ပိတ်သွားစေရန် မိန်းချလိုက်
 သည်။

အမှောင်သည် ပို၍နက်ရှိုင်းစွာဖြင့် သတိုးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်
 များကို အုပ်မိုးဖြန့်ကျက်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲ ဘယ်နေရာကနေ ပေါ်လာမလဲလို့ တွေး

ကြောက်နေမိ၏။ အခန်းထဲတွင် ဖယောင်းတိုင် မီးအလင်းရောင်
 မှိန်ဖျော့ဖျော့မှလွဲ၍ တခြားအလင်းရောင် မရှိ။

ထို့နောက် ဆရာသည် နားလည်ရန်ခက်ခဲသော မန္တန်တစ်ခု
 ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အာရုံပြု ကာငြိမ်နေပြီဖြစ်သော အဂ္ဂအား စမေး
 လေတော့၏။

“ခန့်ဇေယျာပိုင်. . . ခန့်ဇေယျာပိုင်. . . အခု မင်း ဘယ်
 ရောက်နေလဲ”

ဆရာ မေးခွန်းအဆုံး ကိုခန့် ခုတင်ထိပ်တွင် ထိုးစိုက်ထား
 သော သပြေခက်ကလေး ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

“အရမ်းမှောင်မဲနေတယ် ဘာမှမမြင်ရဘူး”

“အဲ့ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ သား၊ ဆရာကိုပြော”

“သားအနားမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်မည်း
 မည်းတွေ အများကြီးပဲ လေထဲမှာယုံနေကြတယ်”

အဂ္ဂ ပြောနေသော အသံ၊ အမူအရာ၊ လေယူလေသိမ်း
 တို့သည် သားလေးကိုခန့်ရှေ့တွင် လာပြောနေသလို ခံစားနေကြရ
 သည်။

ခိုင်. . . သားဖြစ်သူ၏ပြောဆိုပုံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ
 ဆို့နင့်ဝမ်းနည်းလာသည်။ အသံကုန် ဟစ်ပြီးတော့သာ ငိုပစ်လိုက်
 ချင်၏။

“အကောင်တွေ ဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“အရမ်းကြီးတယ်... အိမ်ခေါင်မိုးကိုတောင် တိုက်နေပြီ၊ တစ်ခါတစ်ခါကြရင် သားကို ပင်လယ်ထဲခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီ ပင်လယ်ရဲ့ အလယ်လောက်မှာ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုရှိပြန်တယ်၊ အဲဒီ ရဲတိုက်ထဲမှာ ထောင်လိုလုပ်ထားတဲ့ သံတိုင်တွေ ကြားထဲမှာ... သားကိုဖမ်းထားတယ်၊ သားအရမ်းကြောက်တာပဲ”

သတိုးမောင် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွေးထွက်လုမတတ် ဖိတိုက်လိုက်သည်။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့သားလေး။

“သား သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတော့ သားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သားပြန်မြင်နေရတယ်၊ သားခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ လုပ်တုန်း သူတို့ သားကိုဖမ်းခေါ်သွားကြတာ”

“သားအခု ဘယ်နေရာရောက်နေလဲ၊ ဆရာကို ပြော”

“သားတို့နေခဲ့တဲ့အိမ်ရဲ့ စတိုခန်းထဲမှာ သားကို ဗီရိုထဲ ထည့်ပိတ်ထားတယ်၊ သား အသက်ရှူလို့ မဝဘူး၊ ပြီးတော့ သားကို ဘာမှလည်း မကျွေးဘူး၊ သားတအားဆာနေတယ်”

“အမလေး... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ မြေးလေးရယ်”

အသံမထွက်ခိုင်းထားသဖြင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စိတ်ထဲမှ ပြောနေခြင်းနှင့်အတူ မျက်ရည်များ တွင်တွင်စီးကျလာသည်။

မြေးလေးအသံကို ကြားနေရသော အခွင့်အရေးကို ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

“သားကို ဆရာလာကယ်မယ်”

“မရဘူး”

“သူတို့က ပြောတယ်၊ ငါတို့စီးပွားရေးကို မင်းတို့ဘိုးဘွားတွေ အပိုင်စီးခဲ့တာတဲ့၊ ဘဝအဆက်ဆက်စောင့်နေတဲ့ ရန်ငြိုးအတွက် သားတို့ဘိုးဘွားတွေ လာခေါ်မှ ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတာ၊ ဘိုးဘွားတွေမှ မရှိတော့တာ”

“အဲ့ဒါ သားမသိဘူး၊ သား ကြောက်တယ်၊ သားကို သူတို့ ဒီအထဲမှာပဲ အမြဲလှောင်ပိတ်ထားတော့မလား မသိဘူး”

ပြောရင်းမှ ကိုခန့်လေးအသံ ငိုသံပါကာ တဟီးဟီးဖြင့် ငိုရှိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ကြောက်စရာကောင်းသော စူးရှအသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး အဂ္ဂနေရာမှာတင် ပုံလျှက်သားလေးလဲကျသွား၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း သူ့အလိုလို ငြိမ်းသွား၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကြားတယ်နော်၊ သူ့ရုပ်ခန္ဓာက ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေပေမယ့် စိတ်ခန္ဓာက ဒီမှာ ရှိမနေဘူး”

“ရုပ်နဲ့နမ် တကွဲတပြားဆီဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ သားရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လို့မရအောင် အဝေးကိုခေါ်ပြီး ဖမ်းချုပ်ထားတာ... အခွံကြီးပဲ ကျန်တော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဘေးမှာသူတို့တွေဝင်ဖို့ စောင့်နေတယ်”

“ဒါ... ဒါဆို... သား... သားလေးက အသက်ရော ရှိသေးရဲ့လား ဆရာ”

သတိုး မှောင်ကြီးထဲမှာပင် ဆရာကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေး

လိုက်သည်။

ဆရာ၏သက်ပြင်းချသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို အမှောင်ထဲမှာ အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။

“ရူပခန္ဓာကတော့ အသက်ရှိနေပေမဲ့ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကို မောင်းနှင်မဲ့ စိတ်စေတသိက်ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ထိုစဉ် သတိပြန်ဝင်လာသောအဂ္ဂအား . .

“ကဲ. . . အဂ္ဂ” မိန်းသွားတင်လိုက်တော့. . . ရပြီ”

အဂ္ဂတစ်ယောက်ထဲ အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် မီးခ လုတ် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ ခလုတ်တိုက်ပြီး ခူးပြီလေတော့၏။

ထိုစဉ် မီးမှာ ဖျတ်ခနဲ လင်းလာသဖြင့်. . .

“ဆရာ ကျွန်တော် မိန်းမတင်ရသေးဘူးနော်”

ဆရာကမသိချင်ဆောင်ပြီး စကားစကို ဆက်ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့သား မသေပါဘူး၊ သူ့ရဲ့စိတ်ခန္ဓာက သက်ရှိတွေ မရှိတဲ့ ကြားဘုံလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်နယ်လွန်အရပ်ကို ရောက်နေတာပါ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အိပ်မက်၊မက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ကြားဘုံကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး”

“စိတ်နယ်လွန်ဆိုတာ ဝိညာဉ်လောကကို ပြောတာလား ဆရာကြီး”

“အင်း. . . အဲဒီလိုလဲ ပြောလို့ရပါတယ်၊ စိတ်နယ်လွန် အရပ်က များသောအားဖြင့် သေပြီးမှရောက်ကြတာ များတယ်(ဥပမာ) မျောနေတဲ့သူတွေ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သတိပြန်မရဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ

နေနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုမာ ဝေဒနာရှင်တွေ သတိထားရမဲ့အချက် ပဲ. . . သူတို့ရဲ့စိတ်ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ အဲဒီနေရာ ရောက်နေလို့ပဲ. . . ထိုလူတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေလောက်သာ စိတ်နယ် လွန်အရပ်ကို အသက်မသေဘဲ ရောက်ကြတာ. . . ပါရမီထူး ပုဂ္ဂိုလ် တွေတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့နော်. . .

အင်းတချို့တွေရှိသေးတယ် မျောနေတဲ့လူကို သေပြီ အထင်နဲ့ အခေါင်းသွင်းမြေမြုပ်ကြတယ်၊သုံးလေးရက်လဲနေရော မျောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတိပြန်လည်လာလို့ မြေကြီးထဲကအခေါင်းကို ထုပြီးအော်တော့မှ အပေါ်ကလူတွေကြားရတယ်. . . တကယ်လို့ သေပြီအထင်နဲ့ မီးသဂြိုလ်လိုက်ရင်တော့ ပြီးရော. . .

ခု. . . ခင်ဗျားတို့သား ဝိညာဉ်အခိုးခံနေရတာ”

ဆရာ စကားက သတိုးအတွက် ဆန်းနေတာတော့ အမှန် ပင်။

“ဒုန်း. . . ”

“ဝုန်း”

“ချလွမ်း. . . ”

ရုတ်တရက် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသောအသံများကြောင့် ပြောလက်စ စကားများ ရပ်တန့်သွားသည်။

ခဲဖြင့်ပစ်ပေါက်သဖြင့် မှန်ပြတင်းပေါက်များ ကွဲကာ ခဲများ ဝင်လာ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက်လေပြင်းသည်လည်း အိပ်မက်သို့ ဒလဟော တိုးဝင်လာ၏။

အချိန်ဖြင့် လှုပ်ခတ် ဝေ့ယမ်းနေသော ခန်းဆီးလိုက်ကာစ များသည် ညအမှောင်မှာ ကနေသော ကဝေမယ်တို့အလား ယိမ်း ထိုးလှုပ်ယမ်းနေကြသည်။

လေပြင်းတိုက်သောအချိန်ကြောင့် မှန်ပြတင်းများ အချင်း ချင်း ရိုက်ခတ်နေစဉ် တစ်အိမ်လုံး မီးများ မှောင်ကျသွား၏။

အိမ်ထဲမှ အချို့သောအရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ.. လေပြင်း ကြောင့် ပြုတ်ကျပျက်စီးတာကတစ်မျိုး၊ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေတာ က တစ်ဖုံနှင့် အိမ်ကြီးထဲတွင် အချိန်အခါမဟုတ် လေမုန်တိုင်း ထန်နေ၏။

သတိုးမောင်.. အမေနှင့်သမီးလေး ချီထားသောမိန်းမကို ရွေ့မှ အကာအကွယ် ပေးပြီး နံရံတွင် ကျောက်ထားခိုင်းလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

လေပြင်းတို့နှင့်အတူ အက်ရှသော ရယ်သံကြီးက ညအ မှောင်ထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာ ၏။

ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲမှမည်းမည်းအကောင်များ ပေါ် ထွက်လာ၏။

အပြင်မှ လျှပ်စီးအလင်းရောင် တဖျတ်ဖျတ်က မကောင်း ဆိုးဝါးများအား မီးဆလိုက် ထိုးပေးနေသည့်အလား။

လျှပ်စီးတစ်ခါ လက်တိုင်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ သည်။

ဆရာသည် နှုတ်မှ ဂါထာတစ်ခုကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို လိုက်၏။

ထိုစဉ်ဒေါ်ခင်လတ်ဗို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အမှောင်ထဲတွင် အမြန်ပြေးတက်ပြီး ဘုရားစင်မှ ပရိတ်ရည်ပုလင်းကို အမြန်ယူလိုက် ၏။

ထို့နောက် အောက်ထပ်ကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ပြန်ဆင်းလာ ခဲ့ရာလှေကား အလယ်သို့ အရောက်တွင် အောက်သို့ခြေချော်ကျ လေ၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခါးထဲမှ မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ လဲနေရာမှ အားယူပြီး ပြန်ထလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လျှပ်စီးများ ဝင်းခနဲ လက်သွားချိန်တွင် လှေကား အလယ်၌ဂါဝန်ဖြူနှင့် မှင်စာလေးရပ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဟင်...”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ ကြောက်ရွံ့စိတ် ကို သတိလေးနှင့် ပြန်ကပ်ကာ စိတ်ထဲမှပရသားများကို မေတ္တာပို့ လိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပရိတ်ရည်ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ လှမ်းပက်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသောကြောင့်... ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ပရိတ်ရည်အစွမ်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် သားနှင့်ခွေးမတို့ထံသို့ သွား၍ ကိုယ်တိုင် ပရိတ်

ရည်များ ဖြန်းပက်ပေးလိုက်၏။

ဒါမှ သရဲ တစ္ဆေများအနားမကပ်နိုင်မှာ ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာလည်း မန္တန်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်နေ၍ ထိုပရသားများ ဆရာနား မကပ်ရဲပေ။

ထိုစဉ် လေငြိမ်သွားကာ မီးဖျတ်ခနဲ ပြန်လင်းလာ၏။

ဆရာ မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“အောင်ပြီ... အောင်ပြီကွ... ဟား... ဟား”

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် သတိုး မယုံနိုင်လောက်အောင် အလွန်အမင်း ထူးဆန်း၍နေ၏။

“အိမ်း... ခင်ဗျား အမေရဲ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု သီလဂုဏ် သမာဓိဂုဏ်ကို အသိအမှတ်ပြုလေးစားရမယ်”

သတိုး... ဆရာကို ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူကိုပါ ကန်တော့လိုက်သည်။

အချိန်သည် နံနက်လင်းအရုဏ်သို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေ၏။

အခန်း (၁၄)

“ဟယ် လို့... ဆရာ၊ အမေက ကြားဘုံဆိုတဲ့ စိတ်နယ် လွန်အရပ်ကို သွားပြီး သားကို ကယ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဆရာရယ်... သားကို ဘယ်နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာ သိနေပြီပဲ၊ ဒီအတိုင်း သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်လို့ မရဘူးလား၊ အဲဒီလို ပြန်ခေါ်လို့ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအိမ်ကို ပြန်သွားပြီး ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်မယ်”

သတိုး မိခင်ဖြစ်သူကို မသွားစေလို၍ သူ့သွားရန် ပြောလိုက်၏။ ဆရာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါ၍...

“သူတို့က ဘိုးဘွားတွေပဲ လာခိုင်းတာ၊ ဘိုးဘွားဆိုလို့ ခင်ဗျား အမေ တယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ နောက်ခင်ဗျားအမေက သမာဓိ အားကောင်းတယ်လေ၊ ခင်ဗျားသွားလို့ဘယ်လို အကျိုးရှိမှာလဲ”

“ခင်ဗျားမသိသေးရင် ပြောပြမယ် လူတစ်ယောက် အိပ်နေရင်းနဲ့ အိပ်မက်မက်နေရင် ဘေးက လူက အဲ့ဒီအိပ်မက်ထဲကို ဝင်လို့ ရနိုင်မလား”

“အိပ်မက်ကနေ နို့လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကရော အိပ်မက်ထဲကို ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ပြန်သွားလို့ ရရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ဆရာ”

“အေး... ဒီသဘောပဲကွ”

“ခင်ဗျားသားရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကြားဘုံက တစ္ဆေသရဲတွေ ချုပ်ထားတာကို ခင်ဗျားက စိတ်နယ်လွန်ရပ်ကို သွားမကယ်ဘဲ တို့လူလောကကနေ ရအောင် သွားကယ်မယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားသားရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဘယ်မှာ ရှာမှာလဲ”

သတိုးမောင် ဘာမျှ ပြန်ပြီး စောဒက မတက်နိုင်တော့။

“စိတ်နယ်လွန်ရပ်က လူကို တွေ့ချင်ရင် ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင် စိတ်နယ်လွန်ရပ်ကို သွားရှာပြီး တွေ့မှ ရမယ်”

“ဆရာ ပြောတာ သဘောပေါက်သလိုလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေက အသက်ကြီးပြီ၊ မသွားသင့်တဲ့နေရာကို မသွားစေချင်ဘူး...”

အမေအစား ကျွန်တော်သွားလို့ရော မရနိုင်ဘူးလား ဆရာ၊

ဆရာပြောတဲ့ ဝိညာဉ်တွေနေတဲ့ ကြားဘုံကို ကျွန်တော်သွားပါရစေ”

သတိုးတောင်းဆိုချက်ကို ဆရာ လိုက်လျောရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားလိုက်အပြီး . .

“ခင်ဗျားသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ခင်ဗျားမှာကျင့်ကြံအား ထုတ်ထားတာ ဘာမှမရှိပဲ ခင်ဗျားသွားရင် ကြားဘုံကနေပြန်လာလို့ ရမှာကို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ သေလူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုကပရသား တွေက မင်းကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားသားနဲ့ မတွေ့ခင်မှာတင် ခင်ဗျားရဲ့ ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူသွားကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်အမေကကျတော့ရော အသက်ကြီးပြီ... သွားဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားအမေမှ ကယ်နိုင်မှာ”

“ပရသားတွေက ခင်ဗျားဆို ရန်မူကောင်း မူလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအမေကိုတော့ ရန်မမူလောက်ဘူး၊ ခင်ဗျားအမေရဲ့ သမာဓိ ကျင့်စဉ်အားက သူတို့လက်ထဲကနေ ခင်ဗျားသားလေးကို ထုတ်ယူခေါ်ခွဲနိုင်စွမ်း ရှိတယ်”

“အမေ့အသက်ကိုပါ သူတို့ ထုတ်ယူမထားနိုင်ဘူးလို့ ဆရာ အာမခံနိုင်လား”

“ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အာမခံနိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက ခင်ဗျားအမေရဲ့ကံတရားနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ လူဆိုတာ တိုယ်

သေမယ့်နေ့ကို ကြိုသိနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဆရာ စကားဆုံးသည်နှင့် သတိုး တွေဝေသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သား... မင်းမသွားရဘူး၊ မေမေ မင်းကို လုံးဝသွားခွင့်မပြုဘူး၊ ဆရာက မင်းသွားရင် အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ကျွတ်... အမေရာ၊ စိတ်ပူစရာမရှိ၊ ကြိတ်ပူနေပြန်ပြီ၊ စိတ်ချ... မေမေသား ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မေမေမြေးနှင့်အတူ အမေ ရွှေ့ကို ပြန်လာခဲ့မယ်”

“မောင်... အဲဒီလို လွယ်လွယ်ကတိမပေးပါနဲ့၊ မောင်သာ သားကို သွားကယ်မယ်ဆိုရင် မောင့်ကိုရော သားကိုရော ခိုင် တစ် သတ်လုံး ဆုံးရှုံးသွားရမှာ၊ ခုလို စကားအဖြစ်လေး ပြောတာနဲ့တင် ခိုင် ရင်ကွဲရလိမ့်မယ် မောင်ရယ်၊ မောင် ခိုင်တို့သားအမိတွေနဲ့ အချိန် အကြာကြီး နေပေးရဦးမယ်လေ၊ ခိုင်တို့သားအမိမှာ မောင်ရှိမှဖြစ် မှာ”

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တောင်းပန်နေသော ခိုင်ကို သတိုး ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခိုင်က ခိုင်တို့သားအမိအတွက် မောင့်ကို လိုအပ်တယ် ဆိုရင် မောင်ကရော၊ လောကမှာ တွယ်တာစရာ မိခင်တစ်ယောက် တည်း ရှိတာကို အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရမှာလား ပြောပါဦး... မောင်က မောင့်မေမေကို သိသိကြီးနဲ့ ဒီသေတွင်းထဲကို ဆင်းခိုင်းရမှာလား၊ မောင့်အမေနေရာမှာ ခိုင်အမေဆိုရင်ရော ခိုင် ဒီလိုပဲ ဇွတ်မှိတ်သွား

ခိုင်းမလား”

“ရှင်...”

ခိုင် မျက်ရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ မောင့်စကားကို ပြန်လည်ချေပဖို့ပဲဖြစ်စေ... ဆင်ခြေပေးဖို့ပဲဖြစ်စေ ဘယ်လိုမှ စကားအစ ရှာမရတော့။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို... သားနှင့်ချွေးမကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်ပြီး...

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို သားဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ် သပ်လိုက်ပြီး ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးသည်။

“မေမေ့ကို စွန့်စားခွင့်ပြုပါ သား၊ မေမေ အဲဒီနေရာကို သွားပြီး ပြန်လာရင် မေမေ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမှန်တရား တွေ တရားစစ် တရားမှန်တွေ သယ်ဆောင်လာနိုင်မှာပါ သားရယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ အဲဒီကြားဘုံကို သွားပါရစေ...”

အဲဒီနေရာမှာ အမေတို့လောကမှာ ရှာဖွေလို့မရတဲ့ တရား ထူး တရားမြတ် အတွေ့အကြုံတွေကို မေမေ အမှန်တကယ် တွေ့ ရမှာ သား၊ နောက်ပြီး မေမေဘိုးဘွားတွေရဲ့ ရန်ကြွေးတွေကို မေမေ ကိုယ်တိုင် သွားဆပ်မှ ရလိမ့်မယ်...

မေမေ့မှာ ကျင့်ကြံထားတဲ့ ဒါန သီလ ဘာဝနာတရားတွေ ကို ဒီအချိန်မှာ မေမေ့ကို ကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မြေးလေးကို ကယ် ပြီး ပြန်လာရင်တော့ မေမေ အရယူခဲ့တဲ့တရားတွေကို မေမေ့ရင်မှာ နှလုံးသွင်းပြီး ရာသက်ပန်ပဲ တရားရိပ်မှာ ခိုလှုံတော့မယ် သားရယ်

၁၂၄ ဇေဝတာ

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို . . တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာဖြင့် သားဖြစ်သူကို အသိပေး တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ယုံကြည်ရာသို့ သွားတဲ့ခရီးမှာ အခက်အခဲ အဟန့်အတား ဆိုတာတော့ ရှိစမြဲပါပဲ သားရယ်၊ အဲဒီအခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် တွေကို ကိုယ့်စိတ်က ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လက်ခံတတ်ဖို့ပဲ မဟုတ် လား။

ဒီခရီးလမ်းက မေမေ့မြေးလေးကို ကယ်ဖို့ သွားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးတွေ ဘယ်လိုချောက်ချားဖွယ်ရာတွေကို တွေ့နေပါစေ၊ မေမေ မမ္မပါဘူး . . . ။

အဓိကက မေမေ့မြေးလေးကို သူ့မိဘတွေနဲ့ ထာဝရ ပြန် ဆုံနိုင်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ကဲ . . . ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်လဲလို့။ မေမေ့ အသက်ကို စတေးရတာ တန်ပါဇာယ် သားရယ်။

လောကမှာ ရှိတဲ့သူတိုင်း သေရမှာချည်းပါပဲ . . . ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်မသေခင်မှာတော့ ကောင်းတဲ့အလုပ် က လေးတစ်ခုခု လုပ်သွားဖို့က အဓိကပဲ မဟုတ်လား။

သားတို့ မိသားစုလေး ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ရင်ကို မေမေ့ သေပျော်ပါတယ်။

အခန်း (၁၅)

 လဲ့လဲ့ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့သာ ထွန်းညှိထားသော အ ခန်းငယ်လေးထဲတွင် ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုတစ်ယောက် အိပ်ငွေ့ချခံရသူ တစ်ယောက်နယ် မျက်ဝန်းတွေ မှေးမှိတ်ထားကာ ခုတင်ထက်တွင် ငြိမ် သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။

“ကဲ . . . ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေကို စပြီး စုစည်းပါတော့၊ ခင်ဗျား အလင်းထဲကနေ အမှောင်ကမ္ဘာထဲကို စတင် ခြေလှမ်းစနေပြီ၊ အရာအားလုံးဟာ မှောင်မိုက်နေပြီ၊ အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားကို ကူညီမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး စောင့်နေတယ်”

ဆရာကြီးက ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၏စိတ်အာရုံတွေကို အမှောင်ထဲသို့ တွန်းပို့နေ၏။ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို နှာသီးဖျားမှ ဝင်လေထွက်လေကို ထိသိခံစားရင်း စိတ်ကလေးကိုမိအောင်ဖမ်းကာ လိုရာဆီပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို နားထဲတွင် ဆရာ၏စကားသံ ခပ်သဲ့သဲ့သာ ကြားရတော့၏။

မှောင်မိုက်နေသော ကြားဘုံသည် သက်ရှိဆိုလို့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် မတွေ့ရပေ။

အမှောင်ကို ကျင့်သားရလာပြီး လျှောက်လာစဉ် . .

လမ်းခုလတ် တစ်နေရာအရောက် အုပ်ဆိုင်းနေသော သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနားတွင် အရိပ်တစ်ခု အနားကို တပ်ပါလာသဖြင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စိတ်မလုံစွာဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်လတ်. . . မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

အသံတစ်ခုက နားစည်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသဖြင့် ထိုအသံရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စိတ်အာရုံက ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။

“ဟင်. . . ကိုကြည်သာ၊ ရှင်. . . ရှင်. . . ဒီရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ကွယ်လွန်သွားတာ ကြာပြီဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့ရဲ့မိုက်ကြွေးမိုက်ပြစ်တွေကြောင့် ဒီဘုံသား ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ သေလို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြည်သာ၊ ကျွန်မမြေးလေးကို ကယ်ဖို့ လာတာ”

“ဒါတွေ ကိုယ် အားလုံးသိတယ် ခင်လတ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ မြေးလေးကို ပရသားတွေ ဖမ်းစားထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ကယ်ထုတ်နိုင်တဲ့စွမ်းအား မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ကူညီမယ့်သူက ရှင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အို. . . အဖြစ်အပျက်တွေက အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ၊ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒီနေရာမျိုးမှာ တွေ့လိုက်ရလို့ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး. . .

ဒါနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်မွေးနေ့ရောက်တိုင်း သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းတပ်လှူဒါန်းပြီးတော့ သင်္ကန်းလှူတယ်၊ တမလွန် ရောက်တဲ့ ရှင့်ကိုလည်း အမျှအတန်း ပေးဝေတယ်၊ ရှင် သာဓုခေါ်ခွင့် ရရဲ့လား၊ နောက်ပြီး ဆရာတော်ဦးဝိမလ ကျောင်းမှာ ရှင့်ကို ရည်စူးပြီး သိမ်တစ်ခု ဆောက်လှူထားတယ်”

“ငါ. . . ငါ. . . ဘာမှမသိဘူး၊ လာပြောပေးတဲ့သူလည်း မရှိဘူး၊ သာဓုခေါ်ခွင့်လဲ မရခဲ့ဘူး၊ လူ့ဘဝမှာ ရှိစဉ်တုန်းက ငါဟာ ဒါန သီလ ဘာဝနာတရားတွေနဲ့ စိမ်းခဲ့လို့ မင်း ငါ့အတွက် ဘယ်

လောက်ပဲ ရည်စူးပြီး သာဓုခေါ်ပါစေ၊ အမှောင်ထဲကို ခဲပစ်သလိုပဲ ငါ့ကို ထိမှန်ချင်မှ မှန်လိမ့်မယ်”

“အို. . . ကိုကြည်သာရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဒါန ကုသိုလ်တွေကို ရှင်သီရိပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အမျှအတန်းပေးဝေတယ်၊ ရှင် သာဓုခေါ်နော်၊ တပည့်တော်မ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကြည်သာ အတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းခဲ့သော ဒါနကုသိုလ် အစုစုတို့အား ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ကိုကြည်သာ ရရပါစေသား. . . အမျှ. . . အမျှ. . . အမျှ”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဆိုနှင့်သောအသံဖြင့် အမျှအတန်း ပေးဝေ လိုက်၏။

ကိုကြည်သာ ဝမ်းသာလှိုက်မောသောအသံကြီးနဲ့ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ဆို၏။

“ကဲ. . . ကျွန်မမြေးလေးဆီကို သွားရဦးမယ်၊ ရှင် နေခဲ့ တော့လေ”

“ငါ မြေးလေးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို. . . ကိုကြည်သာနောက်မှ လိုက်လာသည်။

လမ်းတောက်လျှောက် တွေ့ခဲ့ရသော တစ္ဆေသရဲများကို မေတ္တာဖြန့်ဝေလာခဲ့သည်။

လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်းဖြင့် ညှို့ရိပ်ငြိမ် အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအိမ်ကြီးသည် ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုအား သုသာန် တစ်ပြင်လို

ချောက်ချားစွာ ကြုံဆိုနေ၏။ ခြံထဲတွင် အုတ်ဂူမို့မို့လေးတွေ အများ ကြီးဖြစ်နေ၏။ ဦးကြည်သာ ခြံပေါက်ဝတွင် ရပ်ပြီးကျန်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မှိုင်းညှို့နေသော အလင်းရောင်မှိန်မှိန်နှင့် အတူ အနံ့ဆိုးတွေက ဒေါ်ခင်လတ်ဗို အနံ့ခံအာရုံထဲသို့ တိုးဝင်လာ သည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မသိသော မိသားစုတစ်စု ထိုင်နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဝင်လာသည်ကို တွေ့ပုံမပေါ်ကြ။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို. . . သတ္တဝါမှန်သမျှ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်း သာကြပါစေဟူ၍ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုပွားများလာကာ အိမ်၏အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တွင် အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက် မျက် နှာကို ပဝါဖြင့်အုပ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေ၏။

“သမီး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

ထိုအမျိုးသမီးငယ်လေးက ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုကို အငိုမျက်နှာ ဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငိုမြဲတမ်း ဆက်၍ငို၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဆက်မမေးတော့ဘဲ အိမ်ထဲဆက်ဝင်လာ လိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင် အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန် တူသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကြမ်းတိုက်နေ၏။ ကြမ်းတိုက်နေရင်းမှ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို လာတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်၏။

ထို့နောက် အိမ်အနောက်ဘက် သရက်ပင်ဘေး စတိုခန်း ရှိရာသို့ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို လျှောက်ခဲ့၏။

အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဂါဝန်ဖြူလေးဖြင့်ကလေးငယ် တစ်ယောက် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် သီချင်းလေး တည်ညည်းညည်းဖြင့် အလှပြင်နေ၏။

ထို့နောက် စတိုခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြေအစုံ ရပ်သွားသည်။

စတိုခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်သည်။

တွန်း၍မရ။

ထိုစဉ် စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် လေမုန်တိုင်းကဲ့သို့ လေပြင်းတစ်ချက်က ဝှေ့ခနဲ ဝင်လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ရယ်သံကြီးတစ်ခုက ချောက်ချားစွာ ပေါ်လာ၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ကြောက်စိတ်ကို မျက်နှာပေါ်သို့ မတင်ဘဲ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထိန်းလိုက်သည်။

တံခါးရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ဖြူဖြူအရိပ် သဏ္ဌာန်ကြီးကို ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာပုံသဏ္ဌာန်ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ဟူ၍တောင် သတ်မှတ်၍မရသော ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သည့် မျက်နှာကြီးက ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုအား အပေါ်မှ စီး၍ ငုံ့မိုးကြည့်လာ၏။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမြေက ငါတို့ပိုင်နက်ဆိုတာ

မင်းမသိဘူးလား”

“သိပါတယ် လူကြီးမင်း၊ ကျွန်မ ခဏဝင်လာတာပါ”

“သွား.. . ဝင်လို့မရဘူး၊ ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်”

“ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲကို ခဏဝင်ပါရစေ”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို.. . ထိုမကောင်းဆိုးဝါးကြီးဆီမှ ခွင့်တောင်းပြီး အာရုံမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထိုမကောင်းဆိုးဝါးကြီးမှာ လေပြင်းနှင့်အတူ အဝေးသို့ အမှိုက်တစ်စလို့ လွင့်ထွက်သွား၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စတိုခန်းတံခါးကို အမြန်ဆွဲဖွင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းထဲတွင် မြေးလေးကို ဖမ်းချုပ်ထားသော ဗီရိုကြီးကို ရှာလိုက်သည်။

“မြေးရေ.. . မြေးလေး ခန့်ဇေယျာပိုင်”

အသံခပ်အုပ်အုပ် လှမ်းပြုလိုက်သည်။

“ဘွား.. . ဘွားလား”

မြေးလေး အသံ ကြားလိုက်ရ၍ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဝမ်းသာသွား၏။

“မြေးလေး.. . ဘွား.. . မြေးကို လာခေါ်တာ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ဆီကို ပြန်ကြရအောင်၊ မြေးလေးဘယ်မှာလဲ”

“သားကို ဗီရိုထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ မြန်မြန်လာခေါ်ပါ

တော့”

နံရံထောင့်ရှိ ဗီရိုကြီး ရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာ
လိုက်၏။

“မြေးဇေ. . . ဘွား ဗီရိုရှေ့ကို ရောက်ပြီ”

“ဘွား. . . မြန်မြန်ဖွင့်လေ”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဗီရိုတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဗီရိုကြီးထဲတွင် ခပ်ကုတ်ကုတ် ထိုင်နေရသော မြေးလေးကို
တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ နင့်သွား၏။

“မြေးလေး”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို. . . ဗီရိုထဲမှ မြေးလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

“ဘွား. . . သားအရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ကြောက်လဲ ကြောက်
တယ်၊ သားကို ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်ခေါ်သွားပါတော့”

“အေးပါ. . . ဘွား. . . မြေးလေးကို ဒီကနေ အမြန်ခေါ်
သွားမယ်နော်”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြေးလေးအား သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထား
သောပုတီးနှင့် ပရိတ်ကြိုးကို မြေးလေးလည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်
သည်။ အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်။

“အဲဒါ ဘာလဲ ဘွားဘွား”

“မြေးလေး အန္တရာယ်ကင်းအောင် ပုတီးနှင့်ပရိတ်ကြိုး
ဆွဲပေးတာပေါ့ကွယ်”

ထို့နောက် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို စတိုခန်း တံခါးနားအရောက်
တံခါးမှာ ဝုန်းခနဲ ပြန်၍ပိတ်သွား၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုရေတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော အစွယ်
ဖွေးဖွေးနှင့် ဘီလူးပုံစံပရသားကြောင့် မြေးလေး ကြောက်အားလန့်
အားဖြင့် ဘွားအေကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဖက်တွယ်ထား၏။

“နင် ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်သွားလို့ ရမယ် ထင်နေသလား၊
ငါက ဘီလူးဂုဏ်မာန်တစ်ထောင် အုပ်စိုးရတဲ့ သုသာန်စောင့်ပဲ”

ခြောက်အက်ကဲ့နေသော အသံနှင့် ကျယ်လောင်စူးရှသော
ရယ်သံက သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ခေါင်မိုးနှင့် တိုက်လုအောင် ကြီးမားသော ပြိတ္တာကြီးကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်လတ်ဗို အနည်းငယ်တော့ ကြောက်မိ၏။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမြေးလေးကို ခေါ်
သွားခွင့်ပြုပါ”

“မပြုနိုင်ဘူး... နင့်ကိုလည်း ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း
ကျွန်မကိုတောင်းဆိုပါ။ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ဒီဘဝက လွတ်မြောက်
အောင် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မမြေးလေးကိုသာ ပြန်လွှတ်ပေးပါ။
ဒီကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါ့ရင်ထဲက အပြီးတွေကို
ဘယ်လိုအကြောင်းတရားမျိုးနဲ့မှ လာပြီးချေဖျက်လို့မရဘူး၊ နင်တို့
မိသားစုတွေကို ငါသတ်မယ်၊ ငါ့သုသာန်မြေမှာ လာနေတဲ့သူ မှန်သူ
မျှ ငါက လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်ခွင့်မပေးဘူး”

“ခုလည်း ကျွန်မသားတွေကို ရှင်တို့ရဲ့ဘိုးဘွားပိုင် မြေပေါ်
မှာ မနေတော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကို သာသနာပိုင်
နယ်မြေအဖြစ် လှူဒါန်းပေးပါမယ်၊ ရှင်တို့ ကောင်းရာသုဂတိ လား
နိုင်အောင်ပေါ့”

“မလှူနဲ့ ငါတို့နေစရာမရှိဘူး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်... ငါ့မြေ
ကို ဘယ်သူ့မှ မပေးဘူး၊ နင်တို့တစ်မျိုးလုံးကိုလည်း မုန်းတယ်”

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးမှာ ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုအား ကွယ်
ပြီးရပ်နေသော ကိုခန့်ကို ဝင်ဆွဲ၏။

“မလိုက်ဘူး... မခေါ်နဲ့... သွား၊ ဘွားဘွားနဲ့ ပြန်လိုက်
သွားမယ်”

“မရဘူး... မလိုက်ရဘူး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...
ဟီး”

“ဘွားဘွား ကယ်ပါဦး”

ကိုခန့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုနောက်တွင် ကွယ်ပြီးရပ်နေလိုက်သည်။

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးက အလွတ်မပေးပဲ ဝင်ဆွဲလေရာ ကိုခန့်တို့ ကိုင်လိုက်သည်နှင့် သူ့လက်တွေ မီးထလောင်လေသည်။

ကိုခန့်အား ကိုင်၍မရမှန်း သိတော့ ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုအား လည်ပင်းညှစ်သတ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို သံမဏိအစွမ်းကြောင့် ဘယ်လိုမှ ရန်ပြု၍ မရပေ။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို အချိန်ဆွဲမနေဘဲ မြေးလေးအား ပွေ့ချီပြီး ထွက်ပြေးလေသည်။

ပြေးရင်းဖြင့် ရင်မှာ မောဆိုကျပ်ခဲလာ၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်တွေကို မောကြီးပန်းကြီး ပြေးနေရင်းမှ တစ်ချက်နှစ်ချက် နှလုံးသွင်းလိုက်သည်။

အချိန်တိုင်းတော့ နှလုံးသွင်း၍မရ။

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်မှာတွင် ဇောဆွေးများ ပြန်ပြီး ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင်ကို စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။

“ဆရာ... လုပ်ပါဦး၊ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လုပ်ပါဦး ဆရာကြီး”

ဆရာ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောနေသော သတိုးကို လက်ကာပြလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုခန္ဓာကိုယ်မှာ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ဆရာ... မေမေ သားလေးကို ခေါ်ထုတ်လာနိုင်ပြီလားဟင်”

“ကောင်လေးက ခင်ဗျားအမေလက်ထဲမှာရောက်နေပြီ”

ခိုင်ဗျက်နှာတွင် အပြုံးတွေနှင့် ဝင်းထိန်သွားသည်။

တော်ပါသေးရဲ့... မေမေလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

သားလေးကိုလည်း ကယ်နိုင်ပြီ။

ခိုင် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး သတိုးလက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ကြားဘုံမှာတော့ ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး အသက်ရှူရပ်သွားမတတ် မောဟိုက်နေ၏။

မြေးလေးက ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဘွားအေ၏ လည်ပင်းကို အတင်းအကျပ် ဖက်တွယ်ထား၏။

အိမ်အပြင်သို့ ရောက်လေလျှင်

ဦးကြည်သာ အပြင်တွင် စောင့်နေသေးသည်။

“လာ... ခင်လတ် မြန်မြန်လာ”

ဦးကြည်သာ... ဒေါ်ခင်လတ်ဗိုနှင့် ပွေ့ချီထားသော မြေးဖြစ်သူကို မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်

သွား၏။

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြေပေါ်တွင် ပြေးနေပေမယ့် ခံစားမှု အထိ

အတွေ့က လေထဲသွားနေသလို ခံစားနေရ၏။

ရင်တစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် မောဟိုက်နေလေ၏။

အနောက်မှ လိုက်လာသော ပရသားများ၏အသံကလည်း

လှိုက်ခေါင်းသံ ဟည်းဟည်းထနေ၏။

ဟိုးဝေးဝေးမှ မီးရောင်ပြပြ မြင်နေရသော အိမ်ကို လှမ်း

မြင်နေရ၏။ ဒေါ်ခင်လတ်ဗို မြေးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်

ထားပြီး အားကုန်ဆက်ပြေးလေသည်။

မြေးလေး... အသက်ရှင်ရမယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်ကို ရပ်လိုက်သည်နှင့် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ဆက်ပြီးတွန်းလှန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

မြေးလေးကို ချပေးပြီးထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘွား... အိမ်ရောက်ပြီ၊ လာလေ... ဝင်ကြမယ်လေ”

မြေးလေးကိုခန့် ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၏လက်ကို အတင်းဆွဲထူသည်။

“မြေး... သွားနှင့်၊ အပေါ်မှာ မြေးဖေဖေနှင့်မေမေ စောင့်နေတယ်”

“ဘွားပါ လိုက်ခဲ့ပါ ဘွားရဲ့... လာပါ”

“ဘွား လာခဲ့မယ်... ဟောဟိုမှာ ရပ်နေတဲ့ဘိုးဘိုးကို တွေ့လား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို. . . ဦးကြည်သာထံသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။
 အသံတွေက မောဟိုက်တုန်ခါနေ၏။
 ကိုခန့် ဘွားလက်ကို ဆွဲထားရင်းမှ လှမ်းကြည့်၏။
 “ဟုတ်ကဲ့. . . ဘွား”
 “အေး. . . အဲ့ဒါ သားရဲ့ဘိုးဘိုးပဲ၊ သားကန်တော့လိုက်”
 “ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”
 ကိုခန့် ခြံတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့သော ဦးကြည်သာကို ထိုင်
 တန်တော့လိုက်သည်။

ဦးကြည်သာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်
 မြေးဖြစ်သူကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေ၏။

“မြေး. . . ”

“ဗျာ. . . ဘွား”

“ဘွားကိုလည်း နောက်ဆုံးအကြိမ် ကန်တော့သွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ သား ဘွားကို ကန်တော့ပါတယ်”

ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ပြီး ကန်တော့နေသော မြေးဖြစ်သူ၏
 ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ဝေဒနာ
 တွေကြားထဲမှ ပြုံးလိုက်သည်။

“သွား. . . သွားတော့ သား”

ဒေါ်ခင်လတ်ဗို. . . အသံတွေ တိုးရှနေသည်။

ထို့နောက် နေရာမှာတင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားပြီး လှေ
 တားပေါ် ပြေးတက်သွားသောမြေးကို ပီတိတွေဖြင့် ကြည့်ပြီး မျက်

ဝန်းကို ညင်သာစွာ မှေးမှိတ်လိုက်သည်။

နာကျင်ခံရခက်သော ဝေဒနာကို ရှူပြီး တရားကို နှလုံးသွင်း
 လိုက်သည်။

လူ့ဘဝဟာ ဘာဆန်းသလဲ။ မွေးလာတယ်. . . ပြီးတော့
 သေသွားတယ်။ ဒါပါပဲ. . . ဘာမှ သိပ်မထူးဆန်းလှပါဘူး။

တကယ်တော့ သေမင်းဆိုတာ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှိတာပါ။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁၆)

“**မ**ဖေ... မေမေ”

ကိုခန့် မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး အဖေနှင့်အမေကို တ
တွတ်တွတ် ခေါ်နေ၏။

“သား... သားလေး”

သတိုးမောင် သားဖြစ်သူကို ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ထူလိုက်
သည်။

“ခိုင်... မောင်တို့သားလေး သတိပြန်ရလာပြီ”

သတိုး ဝမ်းသာလွန်း၍ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တွေပွင့်လိမ့်တော့

လာ၏။

ဆရာ. . သတိုးမောင်တို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကာ. . .
ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၏လက်မှ သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။
ဒေါ်ခင်လတ်ဗို ပြောခဲ့သောစကားများကို ဆရာ ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိ၏။

“ဆရာ. . . ကျွန်မဟာ သေနေစေတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ သေမှာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြိုသိနေတယ်။ ဒါကြောင့် မြေးလေးကို ကယ်တင်ဖို့ ကျွန်မပဲ ဆောင်ရွက်ပါရစေ၊ မြေးလေး အသက်ရှင်လျက် ပြန်လာရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်နေလို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ဆရာ့ဆီမှာ တောင်းရတာပါ”

နားထဲမှာ တမြေမြေကြားယောင်နေသလို စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါ်ခင်လတ်ဗို၏ အသေကျင့်တတ်ခဲ့ပုံကို ရင်မှာ မလေးစားဘဲမနေနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

“ဆရာ. . . သားက သတိပြန်ရလာပြီ၊ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ သတိပြန်မရသေးတာလဲ”

သတိုး. . သားကို ချီထားရင်းမှ ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သော မိခင်ကို ကြည့်ကာ ဆရာအား မေးလိုက်သည်။

ဆရာ. . သတိုးအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သက်ပြင်း

ရှည်တစ်ခုကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအမေ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး၊ သူ. . . ကောင်းသောဘုံဘဝကို ကူးပြောင်းသွားပြီ”

“ဗျာ. . .”

“ရှင်. . .”

သတိုး နားထဲသို့ မိုးကြိုးအကြိမ်တစ်ရာ ပစ်ခွင်းလိုက်သလို ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါ. . . ဒါနှင့် ဆရာပြောတော့ မေမေ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို၊ အမှောင်လောကကနေ ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆို”

သတိုး ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြော၏။

“ခင်ဗျားအမေ ကြားဘုံကနေ အောင်မြင်စွာ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်၊ သူ ပြန်လာခဲ့လို့လည်း သားလေး ခင်ဗျားဆီကို ပြန်လာနိုင်တာပေါ့၊ သူဒီအိမ်ဝအထိ အရောက်ပြန်လာနိုင်ပါသေးတယ် ဒါပေမယ့် သူ့ဝေဒနာက သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပေးမဝင်ကြတော့ဘူး”

သတိုး. . မိခင်၏ရုပ်ကလာပ်ကို ဖက်ပြီး အော်ဟစ် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

ခိုင်လည်း သတိုးမောင်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရသလို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။

“မောင်. . . မေမေဟာ ခုလောက်ဆို ကောင်းကင်ဘုံထဲ

နေ ခိုင်တို့သားလေးကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့လို့ ပီတိတွေ ဖြစ်နေလောက် ပြီ မောင်ရဲ့”

ခိုင်.. . ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို။

“ဘွား.. . ဘွားဘွား ထပါဦး၊ ပြောတော့.. . မြေးလေးသွား နှင့် ဘွားဘွားကြီး လိုက်လာမယ်ဆို”

ကိုခန့် တဟီးဟီး အော်ငိုရင်း ပြော၏။

“ဘယ်လို့.. . သားကို ဘွားဘွားက အဲဒီလို ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဘွား.. . အိမ်ရှေ့အဝင်ဝမှာ၊ အဲရမ်း မောလို့ တက်မလာနိုင်တာ၊ ဘိုးဘိုးလည်းပါတယ်၊ သား.. . သား.. . ဘိုးဘိုးကိုရော ဘွားဘွားကိုပါ ကန်တော့ခဲ့ရတယ်”

သတိုးမောင် သားပြောတာတွေကို မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် အံ့သြတုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။

ဖေဖေ.. . ဒါဆို ဖေဖေလည်း အမှောင်လောကထဲမှာ ရောက်ရှိနေတာပေါ့။

သတိုး ပြတင်းပေါက်ဝဆီသို့ အပြေးသွားရပ်လိုက်ပြီး အာ ခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

“အမေ.. . . အဖေ”

လောကကြီးက ဒီလိုဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ ဘာလို့များ အသက်ရှင်ခွင့် ပေးခဲ့ရတာလဲ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးဟာ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိုအိပ်မက် ကနေ အမြန်နိုးထပြီး သတိုးမောင်တစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ အိပ်စက်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော အဖြစ်ဆိုးကြီး အိပ်မက်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဝင်လာ မည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ခုတော့.. . ဒါတွေဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ခဲ့ပေ။ လောကသည် လူသားတစ်ဦးကို ကောင်းတာတွေချည်းပဲ မပေး တတ်။

အဆိုးနှင့်အကောင်းကို ဤသို့ မျှဝေပေးတတ်၏။

ထိုအရာအား လောကဓံရှစ်ပါးဟူ၍လည်း သမုတ်နိုင်သည်။ ထိုစဉ်.. . .

ခုတင်ပေါ်မှ မိခင်၏ရုပ်အလောင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်လာ ကာ.. .

“ဗိုက်ဆာတယ်.. . ငါ့ကိုကျွေးကြအုံး”

